

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198443

UNIVERSAL
LIBRARY

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಪ್ರಚಾರಪುಸ್ತಕಮಾಲೆ-೩೬

ಅಳವ್ಯಾರುಗಳು

ಎಂ. ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯ, ಎಂ. ಎ.

ಮೈಸೂರು :
ಮೆಂಟಲ್ ಬ್ರಾಂಚ್ ಪ್ರೆಸ್
೧೯೪೨

ಬೆಲೆ ೨ ಆಣೆ

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಪ್ರಚಾರಪುಸ್ತಕಮಾಲೆ-೩೬

ಅಳ್ವಾರುಗಳು

ಎಂ. ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯ, ಎಂ. ಎ

ಮೈಸೂರು :

ಗೌರ್ನರ್ ಮೆಂಟಲ್ ಪ್ರಾಂಟ್ ಪ್ರೆಸ್

೧೯೪೨

ವೊದಲನೆಯ ಪಾಠ
ಗರ್ನ್‌ಪಾಂಚ್ ಬ್ರಾಂಚ್ ಪ್ರಸ., ಮೈಸೂರು
೨೦೦೨ ಪ್ರತಿಗಳು

ಮುನ್ನುಡಿ

ಈ ಪ್ರಚಾರಪುಸ್ತಕಮಾಲೆ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅತಿ ಸುಲಭವಾದ ಬೆಲೆಯಿಟ್ಟು ಇಂಥ ಪುಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದರೆ, ಅವನ್ನು ಓದಿ ಮೆಚ್ಚುವವರು ಮೈಸೂರಿನ ಜನರಲ್ಲ ಬಹುವಾಗಿ ದೊರೆಯುವರೆಂಬ ಭರವಸೆಯೇ ಈ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಕ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಕೈಕೊಂಡ ಈ ಹೊಸ ಮಾರ್ಗದ ಉದ್ಯಮವು ಅದನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದವರ ಅತಂತ ನಿರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಮೀರಿ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ದಿಟವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ೩೪ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ೧೨ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವು; ೧೧ ಭೌತ ಮತ್ತು ಜೀವ ವಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಕುರಿತವು; ಉಳಿದವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಗಾಂಧಿಗೆ ಸೇರಿಸಬಹುದು. ಇವುಗಳ ವಿಷಯಕ್ಷೇತ್ರವು ವಿಶಾಲವಾದದ್ದು. ಕನ್ನಡದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇವಾರ ಮಾತಿಗೆ ಮನ್ನಣೆಯಿಡೆಯೇ ಅಂಥ ಮನೋಯರು ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಹೊರಬಿದ್ದ ದಿನವೇ ಸುಮಾರು ೬೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತವೆ; ಈ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೬೦,೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು ವಿಕ್ರಯವಾಗಿವೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವರು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವೈಸ್-ಚಾನ್ಸಲರ್ ಪದವಿಯಿಂದ ಈಗತಾನೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆದಿರುವ ರಾಜಕಾರ್ಯಪ್ರವೀಣ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎನ್. ಎಸ್. ಸುಬ್ಬರಾಯರು; ಇದು ಯುಕ್ತವಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬ ತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಯಾವ ಪ್ರತಿಫಲವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಗ್ರಂಥಕರ್ತರಿಗೆ

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಂದನೆಗಳು ಸಲ್ಲಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಈ ಮಾಲೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಿ. ಹನುಮಂತ ರಾಯರನ್ನು ಕುರಿತು ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯ ಮಾತೊಂದನ್ನು ನಾನು ಆಡದಿದ್ದರೆ ಲೋಪವಾದೀತು. ಸಂಪಾದಕ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವರು ಸಲ್ಲಿಸಿರುವ ಕಾಲ, ಶಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಇವು ಎಷ್ಟೆಂಬುದು ಅವರ ದುಡಿಮೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಾಗ ಬಲ್ಲದು. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರಚಾರಪುಸ್ತಕ ಮಾಲೆ ಇಂದಿನಂತೆಯೇ ಮುಂದೆಯೂ ಬಹುಕಾಲ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲೆಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

ಮೈಸೂರು,

ತಾ|| ೨೪-೪-೪೨.

ಇ. ಜಿ. ಮೆಕಾಲ್ವೈನ್,

ಮೈನ್-ಛಾನ್ಸೆಲರ್.

ಅ ರಿ ಕೆ

‘ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಭಕ್ತಿ ಪಂಥಗಳು ’ ಎಂಬ ವಿಷಯವಾಗಿ ತಿಪಟೂರು, ತುಮಕೂರು, ಮಧುಗಿರಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನು ಮಾಡಿದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರಚಾರೋಪನ್ಯಾಸಗಳೂ, ‘ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ವೈಷ್ಣವ ಭಕ್ತರು ’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ‘ ಪ್ರಬುದ್ಧಕರ್ಣಾಟಕ ’ ಸಂಪುಟ ೨೧, ಸಂಚಿಕೆ ೩ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಲೇಖನವೂ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಆಧಾರವಾಗಿವೆ.

ಆಳ್ವಾರರ ಸೂಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಲು ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಆರಿಸಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ಯರು ಕನ್ನಡಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದವು. ಅವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇನ್ನಿತರ ಪದ್ಯಗಳ ಅನುವಾದ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನದೇ. ಈ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಯಲು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನಿತ್ತು ಉಪಕಾರಮಾಡಿದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಿ. ಹನುಮಂತರಾಯರಿಗೂ ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಲಿಯ ಇತರ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಈ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನು ಚಿರಋಣಿ.

ಎಂ. ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯ.

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ

			ಪುಟ
೧.	ಪ್ರವೇಶ	೧
೨.	ಮೊದಲಿನ ಮೂವರು ಆಳ್ವಾರರು	೮
೩.	ತಿರುಮಳಶೈ	೧೧
೪.	ಕುಲಶೇಖರಾಳ್ವಾರ್	೧೩
೫.	ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರ್	೧೪
೬.	ಅಂಡಾಳ್	೧೭
೭.	ತೊಂಡರಡಿಪ್ಪೊಡಿಯಾಳ್ವಾರ್	೨೩
೮.	ತಿರುಸುಬ್ಬಣಾಳ್ವಾರ್	೨೮
೯.	ತಿರುಮಂಗೈ ಆಳ್ವಾರ್	೩೨
೧೦.	ಮಧುರಕವಿಯಾಳ್ವಾರ್ ಮತ್ತು ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರ್	೪೦
೧೧.	ಆಳ್ವಾರರ ಸಂದೇಶ	೪೬

ಅಳ್ವಾರುಗಳು.

೧. ಪ್ರವೇಶ

ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಪೈಷ್ಣವ ಭಕ್ತರು ಅಳ್ವಾರರೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವರು. 'ಅಳ್ವಾರ್' ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಮುಳುಗಿದವರು ಎಂದರ್ಥ ; ಭಗವದನುಭವದಲ್ಲಿ ಅಳವಾಗಿ ಮುಳುಗಿ ಅದರಿಂದಂಚಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಮಧುರವಾದ ಗೀತೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿದವರು. ಇವರ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಬಂಧಗಳೆಲ್ಲವೂ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿಯೇ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು. ಇದರಿಂದ ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿಗಳು ಹರಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ; ಅಲ್ಲದೆ ಇವುಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ನಾಡಿನ ನುಡಿಗೇ ಸಂಸ್ಕೃತದಷ್ಟೇ ಗೌರವ ಸಂದಿತು. ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ತಮಿಳಿನ ಭಕ್ತಿನಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಜೀವ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅಳ್ವಾರರ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ನಾಲಾಯಿರ ಪ್ರಬಂಧಗಳೆಂದೂ ದ್ರಾವಿಡವೇದ ಅಥವಾ ದ್ರವಿಡೋಪನಿಷತ್ತುಗಳೆಂದೂ ಖ್ಯಾತಿಗೊಂಡಿವೆ.

ಅಳ್ವಾರರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದೆರಡು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇವರು ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ. ಇವರ ಕಾಲನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ವಿವಾದವಿದೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ ಇವರು ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನವರೆಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಚರಿತ್ರೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡಿರುವವರು ಅಳ್ವಾರುಗಳು ಕ್ರಿ.ಶ. ೭ನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೂ ೯ನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೂ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ.

ಅಳ್ವಾರರು ಸಾತ್ವತ ಅಥವಾ ಭಾಗವತ ಮತದ ಅನುಯಾಯಿಗಳು. ಇವರ ಮತಕ್ಕೆ ಪಾಂಚರಾತ್ರಮತವೆಂದೂ

ಏಕಾಂತಿಕ ಮತವೆಂದೂ ಹೆಸರುಂಟು. ಪಾಂಚರಾತ್ರಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಪಾದ್ಮತಂತ್ರದ ಈ ಶ್ಲೋಕದಿಂದ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಪಂಥದ ಹೆಸರಾಗಿದ್ದು ವೆಂದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು :

ನೂರಿನುಹೃದ್ಭಾಗವತಸ್ಸಾತ್ವತಃ ಪಂಚಕಾಲವಿತ್^೧ |
ಏಕಾಂತಿಕಸ್ತನ್ಮಯಶ್ಚ ಪಾಂಚರಾತ್ರೀಕ ಇತ್ಯಪಿ ||

ಭಾಗವತ ಮತವು ಬಹುಪ್ರಾಚೀನವಾದ ಮತ. ಏಕ ದೇವೋಪಾಸನೆ, ದೇವತಾಂತರ ಪರಿತ್ಯಾಗ, ಭಕ್ತಿ ಪ್ರಪತ್ತಿಗಳ ಪಾರಮ್ಯ, ಭಗವಂತನು ಪ್ರೇಮಪೂರಿತನು, ಕೃಪಾಪರಿ ಪೂರ್ಣನು, ಜಾತಿ ಕುಲ ಸ್ಮೀಪುರುಷ ಭೇದಗಳಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಲ ಯುವನು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ—ಇವು ಅದರ ಮುಖ್ಯ ತತ್ವಗಳು.

ಆಳ್ವಾರುಗಳು ಬೋಧಿಸಿದ ತತ್ವಗಳೂ ಇವೇ. ಇವರೂ ಭಾಗವತ ಪಂಥದವರು ಎಂಬುದು ಭಾಗವತ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಮಾಣ ಗ್ರಂಥಗಳಾದ ಪಾಂಚರಾತ್ರಾಗಮಗಳು, ಮಹಾ ಭಾರತ, ಶಾಂತಿಪರ್ವದ ನಾರಾಯಣೀಯ, ಭಗವದ್ಗೀತೆ, ಭಾಗ ವತ ಪುರಾಣ, ನಾರದರ ಮತ್ತು ಶಾಂಡಿಲ್ಯರ ಭಕ್ತಿಸೂತ್ರ ಗಳು ಇವುಗಳಿಂದ ಸ್ಥಿರಪಡುತ್ತದೆ.

ಭಾಗವತವು ತದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚನೀಚಗಳೆಂಬ ಭಾವ ನೆಗೆ ಎಡೆ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಶ್ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು :—

ಸರ್ವೇ ಸಮಾನಾಶ್ಚತ್ವಾರೋ ಗೋತ್ರಪ್ರವರ ವರ್ಜಿತಾಃ |
ಉತ್ಕರ್ಷೋ ನಾಪಕರ್ಷಶ್ಚ ಜಾತಿತಸ್ತೇಷು ನಮ್ಮತಃ ||
ಫರೇಷುನಿಸ್ಪೃಹಾಸ್ಸರ್ವೇ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರ ಚಿಂತಕಾಃ |
ಮೋಕ್ಷೈಕನಿಶ್ಚಯಾಶ್ಯಾವಸೂತಕಾಶುಚವರ್ಜಿತಾಃ ||

ಭಾಗವತರಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣದವರೂ ಸಮಾನರು. ಇವರಿಗೆ ಗೋತ್ರಪ್ರವರಗಳಿಲ್ಲ, ಜಾತಿಯಿಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಿನವನಿಲ್ಲ ಕಡಮೆಯವನಿಲ್ಲ. ಮೋಕ್ಷದ ಹೊರತು ಬೇರೊಂದು ಫರಾಪೇಕ್ಷೆ ಇವರಿಗಿಲ್ಲ. ಇವರು 'ಓಂ ನಮೋ ಭಗವತೇ ವಾಸುದೇವಾಯ' ಎಂಬ ದ್ವಾದಶಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರದ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲೇ ಕಾಲಕಳೆಯುವರು.

ಇವರಿಗೆ ಸೂತಕ ಆಶಾಚಗಳ ಸೋಂಕಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ಭಾವ ವನ್ನೇ ಆಳ್ವಾರರೊಬ್ಬರು, 'ಕುಲಂ ತರುಮ್ ಶೆಲ್ವಂ ತಂದಿ ಡುಮ್', ಅಂದರೆ ಭಗವದ್ವಕ್ತಿಯು ಕುಲವಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಕುಲವನ್ನೂ ಸಿರಿಯಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಸಿರಿಯನ್ನೂ ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ ರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ, ಭಾಗವತಮತದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಪ್ರಪತ್ತಿಗಳಿಗೇ ಮುಖ್ಯಸ್ಥಾನ, ಜಾತಿಕುಲಗಳಿಗಲ್ಲ. ಸಮದರ್ಶಿತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ ಈ ಭಾಗವತ ಮತದ ಭಾವನೆಗಳಿಗೂ ತಾರತಮ್ಯದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪ್ರೋಪಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೂ ನಡೆದ ಘರ್ಷಣೆಯನ್ನೂ ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ಸಂಭವಿಸಿದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನೂ ರಾಮಾನುಜರ ಮತ್ತು ತಿರುಪ್ಪಾಣಿ ಆಳ್ವಾರರ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮನಗಾಣಬಹುದು.

ಭಾಗವತ ಮತದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬನಾದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಮುಖ್ಯಸ್ಥಾನ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ವಿಷ್ಣುದೇವತೆಯು ಬುಗ್ವೇದದ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇವತೆಯಾಗಿದ್ದು, ಕ್ರಮೇಣ ವರುಣ, ವಿಷ್ಣು, ಅದಿತ್ಯ, ಭಗ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಬ್ಬನೇ ಭಗವಂತನ ನಾಮಾಂಕಿತಗಳೆಂದೂ ಒಬ್ಬನೇ ಆದ ದೇವದೇವನ ಉಪಾಸನೆಯೇ ಭಾಗವತ ಧರ್ಮದ ಹೆಗ್ಗುರುತೆಂದೂ ಎಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಬುಗ್ವೇದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಬಹುದೇವ ಮತವು ಏಕದೇವೋಪಾಸನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತ್ತು. 'ಏಕಂ ಸದ್ವಿಪ್ರಾ ಬಹುಧಾ ವದಂತಿ' ಎಂಬುದು ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣ. ಕ್ರಮೇಣ ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಇಂದ್ರ, ಯಮ, ಪೂಷನ್ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ವಿಷ್ಣುವನ್ನೇ ಅಂತರ್ಯಮಿಯನ್ನಾಗುಳ್ಳ ದೇವತೆಗಳೆಂದು ಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. 'ವಿಷ್ಣು ವ್ಯಾಪ್ತಾ' ಎಂಬ ಧಾತ್ಯರ್ಥದಿಂದ ಈ ಪರಾತ್ಪರತತ್ವವು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದದ್ದು ಎಂಬ ತತ್ವವು ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಪುರುಷ ಸೂಕ್ತದ ಪರಮಪುರುಷನೇ ವಿಷ್ಣುವಾದನು. ಈತನೇ ನಾರಾಯಣನೆಂದು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಮೊಳಗಿದವು. ಮಹಾ ನಾರಾಯಣೋಪನಿಷತ್ತಿನ ಸರಣಿಯಂತೂ ಇದೇ ಮತದ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟಿತು.

ಯಜ್ಞ ಕಿಂಚಿಜ್ಜಗತ್ಯಸ್ಮಿನ್ ದೃಶ್ಯತೇ ಶ್ರೂಯತೇಪಿ ವಾ |
ಅಂತರ್ಬಹಿಶ್ಚ ತತ್ಸರ್ವಂ ವ್ಯಾಪ್ಯ ನಾರಾಯಣಃ ಸ್ಥಿತಃ ||

ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವೂ,

ನಬ್ರಹ್ಮ ನಶಿವಃ ನಹರಿಃ ಸೇಂದ್ರಃ ಸೋಕ್ಷರಃ ಪರಮಃ ಸ್ವರಾಟ್ |
ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವೂ ಭಾಗವತ ಮತದ ಅಂತರ್ಯಾಮಿ ತತ್ವವನ್ನೂ
ಒಕೇಶ್ವರೋಪಾಸನೆಯ ಪಂಥವನ್ನೂ ಹೊರಸೂಸುವುವು.

ಈ ಮತಕ್ಕೆ ಒಂದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ರೂಪವನ್ನು ಕೂಟ್ಟು
ಇದನ್ನು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒಯ್ಯುವ ಕೆಲಸವು
ವೃಷ್ಟಿ, ಯಾದವ, ಸಾತ್ಯತ ಎಂಬ ಬುಡಕಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ
ವೀರನಾದ ವಾಸುದೇವ-ಕೃಷ್ಣನೆಂಬವನಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದಿತೆಂದೂ
ಈತನೇ ಭಾಗವತ ಮತದ ಪ್ರಥಮಾಚಾರ್ಯನೆಂದೂ ಐತಿಹಾಸಿಕ
ವಿಮರ್ಶಕರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಉಪನಿಷ
ತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ ದೇವಕೀಪುತ್ರನೆಂಬವನು ಘೋರ ಆಂಗಿರಸನೆಂಬ
ವನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿದ್ದನೆಂದೂ ಭಗವತ್ ಎಂಬ ನಾಮಾಂಕಿತನಾದ
ದೇವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂಜೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದವ
ನೆಂದೂ ಹೇಳಿದೆ. ಭಗವತ್ ಎಂಬ ದೇವರ ಉಪಾಸಕರಿಗೆ
ಭಾಗವತರೆಂಬ ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ. ಈ ವಾಸುದೇವ-ಕೃಷ್ಣನ
ಕೀರ್ತಿಯು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಪಸರಿಸಿತು. ಇವನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನೂ
ದೈವಿಕ ಸ್ತೂರ್ತಿಯನ್ನೂ ಮನಗಂಡ ಈತನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು
ಇವನೇ ಭಗವಂತ ಅಥವಾ ಆತನ ಅವತಾರ ಎಂದು ನಂಬಿದರು.

ಭಾಗವತ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನೂ ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ
ಯನ್ನೂ ಕೆಲವು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಆವಶೇಷಗಳು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸು
ವುವು. ಬೆಸ್ ನಗರದ ಶಾಸನ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. *
ಇದು ಉತ್ತರ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಬೆಸ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗರುಡ
ಗಂಬದಮೇಲೆ ಕೆತ್ತಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದು ಕ್ರಿ.ಪೂ. ೧೪೦ ಅಥವಾ

೧೩೦ ರದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಶಾಸನದ ಲಿಪಿ ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಲಿಪಿ. ಭಾಗವತ ಮತದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಪರದೇಶದವರ ಮೇಲೆ ಇದರ ಪರಿಣಾಮ—ಇವು ಇದರಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುವ ಅಂಶಗಳು. ತಕ್ಷಶಿಲೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಯವನ ರಾಯಭಾರಿಯಾದ ಹೆಲಿಯೋಡೋರಸ್ ಎಂಬವನು ಇದನ್ನು ಕೆತ್ತಿಸಿದನೆಂದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು. ಇದರ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದವನ್ನು ಈ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ :—

“ತನ್ನ ಅಳಿಕೆಯ ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ವರ್ಧಮಾನ ನಾಗಿರುವ ತ್ರಾತಾರನಾದ ಕಾಶೀಪುತ್ರ ಭಾಗಭದ್ರ ರಾಜನೆಡೆಗೆ ಅಂಟಾಲಿಕಿಡಾಸ್ ಮಹಾರಾಜನಿಂದ ಪ್ರೇಷಿತನಾಗಿ ಯವನ ದೂತನಾಗಿ ಬಂದ ಡಿಯಾನ್ ಎಂಬವನ ಪುತ್ರನಾದ ತಕ್ಷಶಿಲೆಯ ನಿವಾಸಿಯಾದ ಭಾಗವತನಾದ ಹೆಲಿಯೋಡೋರನಿಂದ ದೇವ ದೇವನಾದ ವಾಸುದೇವನಿಗೆ ಈ ಗರುಡಧ್ವಜವು ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

“ದಮ, ತ್ಯಾಗ, ಅಪ್ರಮಾದ ಈ ಮೂರು ಅಮೃತಪದ ಗಳು ಅನುಷ್ಠಿತವಾದರೆ (ಅವು ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡಿದವರನ್ನು) ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವುವು.”*

ಈ ಶಾಸನದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ವಿನ್ಸೆಂಟ್ ಸ್ಮಿತ್ತರು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿರುವರು : “ಈ ಶಾಸನ ಪತ್ರವು ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಂದರೆ, ವಾಸುದೇವ ಭಕ್ತಿಮತದ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದರ ಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಗ್ರೀಕ್ ಹೆಸರುಳ್ಳ ಗ್ರೀಕ್ ರಾಜರ ಪರಿವಾರ ದವರು ಹಿಂದೂದೇವತೆಗಳ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.” †

* ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಅಳವ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನ ಮೂರಡಿಗಳಿಗೂ ಸರ್ಗಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವ ಮೂರು ಗುಣಗಳಾದ ದಮ, ತ್ಯಾಗ ಅಪ್ರಮಾದ ಗಳಿಗೂ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚನೆ ಇರುವುದನ್ನು ಪಾರಕರು ಕಾಣ ಬಹುದು.

† Oxford History of India by VINCENT SMITH, p. 124.

ಸುಮಾರು ಕ್ರಿ. ಪೂ. ೭೦೦ ರಿಂದ ಕ್ರಿ. ಪೂ. ೨೫೦ ರ ವರೆಗೆ, ಎಂದರೆ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯು ಒಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟರೂಪವನ್ನು ತಾಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ವಾಸುದೇವನಿಂದ ಉಪದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಭಕ್ತಿ ಪಂಥವು ಅನೇಕ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಿತೆಂಬುದು ಈಚಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಉಪದೇಶಗಳು ಸಾಂಖ್ಯಯೋಗ ದರ್ಶನಗಳೊಡನೆ ಬೆರೆತಂತೆ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಿಂದ ಊಹಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಮಹಾಭಾರತದ ನಾರಾಯಣೀಯ ಅಧ್ಯಾಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅವತಾರವು ಪಾಂಚರಾತ್ರಾಗಮಗಳ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ನಿಕರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದಂತೆ ತೋರುವುದು. ಪಾಂಚರಾತ್ರಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯದೆಂದು ಭಾವಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಈಶ್ವರಸಂಹಿತೆ ಎಂಬುದು ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತದ ಎರಡನೆಯ ಆಚಾರ್ಯರಾದ ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ಉದಾಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಗ್ರಂಥವು ಕ್ರಿ. ಶ. ೮೫೦ ರಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತೆಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಈ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ವೇದಕ್ಕೆ ನೂತನೆ ಇರುವುದರಿಂದ ೯ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅರ್ಚಾರರ ಕಾಲ ಮುಗಿದಿದ್ದಿತೆಂದೂ ಇವರು ವೈಷ್ಣವ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆಂದೂ ಊಹಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಅರ್ಚಾರರಾದ ಮೇಲೆ ಬಂದವರು ಆಚಾರ್ಯರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗರು ನಾಥಮುನಿಗಳು; ಇವರು ಅರ್ಚಾರರ ಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿದುದಲ್ಲದೆ ವಿಷ್ಣುವೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲ ದೇವತಾರ್ಚನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವೇದ ಮತ್ತು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ದ್ರಾವಿಡಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯಾನುಸಂಧಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿದರು. ಆ ಏರ್ಪಾಡು ಈಗಲೂ ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಬರುತ್ತಿದೆ. ನಾಥಮುನಿಗಳ ತರುವಾಯ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಚಾರ್ಯಪೀಠಕ್ಕೆ ಬಂದವರು ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತು ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರು. ಇದು ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಮತದ ಪರಂಪರೆ. ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರಾದ ಮೇಲೆ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತದ ಆಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರಾದವರು ವೆಂಕಟನಾಥ

ರವರು. ಇವರು ವೇದಾಂತದೇಶಿಕರೆಂದೂ, ವೇದಾಂತಾಚಾರ್ಯರೆಂದೂ, ಕವಿತಾರ್ಕಿಕ ಸಿಂಹರೆಂದೂ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ನಾಥುನಂತರ, ಜ್ಞಾನಿಗಳ, ಭಕ್ತರ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರು ಆಳ್ವಾರರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿನಮೇಲೆ ಚರಿತ್ರೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪಲ್ಲವರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಕ್ರಿ.ಶ. ೭ನೆಯ ಶತಮಾನದಿಂದ ೯ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಮಧ್ಯಭಾಗದ ವರೆಗೂ ಆಳ್ವಾರರ ಕಾಲವನ್ನಬಹುದು. ಇವರು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದವರು. ತಾಮ್ರಪರ್ಣಿ, ಕೃತಮಾಲ (ವೈಗೈ), ಪಯಸ್ವಿನೀ (ಪಾಲಾರ್), ಕಾವೇರಿ ಈ ಮಹಾನದಿಗಳ ತೀರಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವತಾರವೆತ್ತಿದವರು. ಈ ಜೀವನದಿಗಳು ದಕ್ಷಿಣಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಡುತ್ತಾ ಜನರ ತನುಗಳನ್ನು ತಣಿಸಿದಂತೆ ಆಳ್ವಾರರ ಭಕ್ತಿಪ್ರವಾಹವು ಅವರ ಹೃದಯಗಳನ್ನು ತಣಿಸಿತು.

ಆಳ್ವಾರರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯವರೂ ಇದ್ದಾರೆ ; ಗಂಡಸರೂ ಇದ್ದಾರೆ, ಹೆಂಗಸರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಕೇರಳದೇಶದ ರಾಜರಾಗಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸು— ಅಂಡಾಳ ಅಥವಾ ಗೋದಾದೇವಿ. ತಿರುಪ್ಪಾಣಾಳ್ವಾರರು ಅಂತ್ಯಜರು. ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರು ವೆಳ್ಳಾಳರು. ತಿರುಮಂಗೈ ಕಳ್ಳರ ಜಾತಿಯವರು. ತಿರುಮಳಿಶೈಯವರ ಜಾತಿಯೇ ತಿಳಿಯದು. ಮತ್ತುಳಿದವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಜಾತಿಯ ಆಳ್ವಾರರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ವರ್ಣಭೇದ, ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷಭೇದ, ಪಂಡಿತಪಾಮರರೆಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇವನ್ನಳಿದು—ಭಕ್ತಿಯೇ ಮುಕ್ತಿಯ ದಾರಿ, ಭಕ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಂಬ ಭಾಗವತ ತತ್ವವನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ನಡವಳಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ತೋರಿಸಿದರು.

ಆಳ್ವಾರರ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಗೆ ನಮಗೆ ದೊರಕಿರುವ ಅಧಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವು ದಿವ್ಯನೂರಿಚರಿತ, ಪ್ರಪನ್ನಾಮೃತ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತಗ್ರಂಥಗಳು ಮತ್ತು ಗುರುಪರಂಪರಾ ಪ್ರಭಾವವೆಂಬ ಗ್ರಂಥ. ಗುರುಪರಂಪರಾಪ್ರಭಾವವು ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು

ತಮಿಳು ಮಿಶ್ರವಾದ ಮಣಿಪ್ರವಾಳವೆಂಬ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಸುಲಭಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆಳ್ವಾರರ ಉಪದೇಶಗಳಿಗೆ ನಾಲಾಯಿರ ಪ್ರಬಂಧಗಳೇ ಆಧಾರ. ಆಳ್ವಾರರ ರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅರ್ಚಾವತಾರವನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ತುತಿಸಿರುವರು. ಭಗವಂತನ ಸೌಲಭ್ಯ ಸೌಶೀಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಅರ್ಚಾವತಾರವೇ ಗುರುತೆಂದು ಇವರ ಭಾವನೆ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಆಧಾರಗ್ರಂಥಗಳು ಆಳ್ವಾರರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಬರೆದ ಗ್ರಂಥಗಳು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕವಿತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳೂ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಬೆರೆತಿವೆ. ಆಳ್ವಾರರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪವಾಡಗಳು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಇವು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇವುಗಳಿಂದ ಆ ಕಾಲದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಆಳ್ವಾರರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರೇಮಗಳು ಎಷ್ಟು ಅಪೋಷವಾಗಿದ್ದು ವೆಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು.

ಗುರುಪರಂಪರೆಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಳ್ವಾರರ ಜೀವನಕಥೆಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಆಳ್ವಾರರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಮುಂದು ಯಾರು ಹಿಂದು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೇ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಪ್ಪಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆ ಕ್ರಮ ಈ ರೀತಿಯದು—ಫೂಯ್‌ಗೈಯಾಳ್ವಾರ್, ಪೂತ ತ್ತಾಳ್ವಾರ್, ಪೇಯಾಳ್ವಾರ್, ತಿರುಮಳಿಶೈಯಾಳ್ವಾರ್, ಕುಲ ಶೇಖರಾಳ್ವಾರ್, ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರ್, ಆಂಡಾಳ್, ತೊಂಡರಡಿಪ್ಪೊಡಿ ಯಾಳ್ವಾರ್, ತಿರುಪ್ಪಾಣಾಳ್ವಾರ್, ತಿರುಮಂಗೈಯಾಳ್ವಾರ್, ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರ್ ಮತ್ತು ಮಧುರಕವಿಯಾಳ್ವಾರ್.

೨. ಮೊದಲಿನ ಮೂವರು ಆಳ್ವಾರರು

ಮೊದಲಿನ ಮೂವರು ಆಳ್ವಾರರ ಜೀವನವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣೆದಿದೆ. ಫೂಯ್‌ಗೈಯಾಳ್ವಾರರು ಕಂಚಿಯ ಸರೋವರದ ಕಮಲ ಪರಾಗದಲ್ಲಿಯೂ, ಪೂತತ್ತಾಳ್ವಾರರು ಮಾಧವೀ ಕುಸುಮದಲ್ಲಿಯೂ, ಪೇಯಾಳ್ವಾರರು ಕೆಂದಾವರೆ

ಯಲ್ಲಿಯೂ ಉದ್ಭವಿಸಿದರೆಂದು ಐತಿಹ್ಯ. ಹೀಗೆ ಪುಷ್ಪಜಾತರಾದ ಈ ಮೂವರೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಜ್ಞಾನ ಭಕ್ತಿ ವೈರಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದವರಾಗಿ ಗ್ರಾಮೈಕರಾತ್ರರಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಭಗವಂತನ ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಿರುಕ್ಕೋವಿಲೂರ್ ಎಂಬ ಊರಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದು ದೊಡ್ಡ ಮಳೆ ಸುರಿಯಲು ಅರಂಭವಾಯಿತು. ಮಳೆಯ ಹೊಡೆತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮರೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ ಈ ಮೂವರೂ ಅಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಒಂದೇ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಮೊದಲು ಪೂಯ'ಗೈ ಬಂದು ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದರು. ಅನಂತರ ಬಂದ ಪೂತತ್ತಾಳ್ವಾರರು ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸ್ಥಳವಿದೆಯೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಮಲಗಿದವರು ಎದ್ದು, ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಮಲಗಲೂ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಕೂಡಲೂ ಸ್ಥಳವಿದೆ ಎಂದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಹಾಗೇ ಕುಳಿತರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದಮೇಲೆ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆಯುತ್ತಾ ಪೇಯಾಳ್ವಾರರು ಓಡಿಬಂದು ಆಸರೆ ಬಯಸಿದರು. ಕೂಡಲು ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಜಾಗವಿದೆ, ಆದರೆ ಮೂವರು ನಿಲ್ಲಬಹುದು ಎಂದು ಉತ್ತರ ಬಂದಿತು. ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದು ಮೂವರೂ ಆ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಹೊರಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನು ಒಬ್ಬರು ಗುರುತಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಕತ್ತಲೆ. 'ನೀವಾರು' 'ನೀವಾರು' ಎಂದು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೇಳಲು ಸಾಮಾನ್ಯರು ಕೊಡುವ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಬಾರದೆ ಒಬ್ಬರು 'ನಾನು ಭಗವಚ್ಛೇಷ ಭೂತನು' ಎಂದರು. ಮತ್ತೊಬ್ಬರು 'ನಾನು ವಾಸುದೇವನ ದಾಸ' ಎಂದರು. ಮಗುದೊಬ್ಬರು 'ನಾನು ಕೋಸಲೇಂದ್ರನ ದಾಸ' ಎಂದರು. ಹೀಗೆ ಇವರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು ಈ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಹಾಗೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇವರ ನಡುವೆ ಹೊಕ್ಕು ಇವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಇದ್ದರೂ ಇವರನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಒತ್ತರಿಸಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿತು. ಯೋಗದೃಷ್ಟಿ

ಯುತರಾದ ಇವರಿಗೆ ಇದು ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಭಾಸವಾಗಿ ಆತನ ನಿಕಟಸ್ವರ್ಷದ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾದರು. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಆನಂದದಿಂದ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ತಮ್ಮೊಡನೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು “ತಿರುವಂದಾದಿ” ಎಂಬ ಮುನ್ನೂರು ಪದ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾಡಿದರು.

ಈ ಮುನ್ನೂರು ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ನೂರು ಪೂಯೈತ್ತಿ, ಎರಡನೆಯ ನೂರು ಪೂತತ್ತಾಳ್ವಾರ್ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯ ನೂರು ಪೇಯಾಳ್ವಾರ್ ಹಾಡಿದ್ದು. ತಿರುವಂದಾದಿಯ ಪ್ರತಿ ನೂರು ಪದ್ಯಗಳ ಮೊದಲಿನ ಪದ್ಯವನ್ನು ‘ಶ್ರೀನಿವಾಸ’ ರು ಈ ರೀತಿ ಅನುವಾದಮಾಡಿರುವರು : *

ಪೋಯ್‌ಗೆಯೈ ಆಳ್ವಾರರು ರಚಿಸಿದ್ದು :

ನಲವೇ ಹಣತೆಯಾಗಿ ಹರಹಿದ ಕಡಲು ನೆಯ್ಯಾಗಿ
ಬನುಗದಿರ ನೂರ್ಯನೇ ಸೊಡರ ಕುಡಿಯಾಗಿರಲು
ಎಡರ ಕಡರಾದ ಸಂಸಾರ ಅಳಿಯಲ ಎಂದು
ಸೊಡರಂತ ಚಕ್ರವನು ಹಿಡಿದವನ ಕನ್ನಡಿಗೆ
ನುಡಿವಾಲೆಯದನು ತೊಡಿಸಿದನು.

ಪೂತತ್ತಾಳ್ವಾರರ ಪದ್ಯ :

ಚ್ಚಿಯೇ ಹಣತೆ ಮನವಾಸೆಯೇ ನೆಯ್ಯಾಗಿ
ಆನಂದ ಅರುಗಿ ಭಾವವೆ ವರ್ತಿಯಾಗಿರಲು
ಬೆಳಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನಿವಸೊಡರ, ಆತುಮ ಕರಗಿ
ತಿಳಿವೀವ ತಮಿಳರಿತ ನಾನು ನಾರಾಯಣಗೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಕನ್ನಡಿ ಸಿವ ಪದ್ಯಗಳನ್ನೇಕವನ್ನು ‘ಶ್ರೀನಿವಾಸ’ ರ “ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ವೈಷ್ಣವ ಪ್ರಬಂಧಗಳು” ಎಂಬ ಲೇಖನದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಚಿರಮಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಪೇಯಾಳ್ವಾರರು ಹಾಡಿದ್ದು :

ನಿರಿಯನ್ನು ಕಂಡೆನು ; ಹೊನ್ನೊಡಲ ಕಂಡೆನು ;
ತೊಳೆವ ನೂರ್ಯನ ತೆರದ ಚೆಲುಹೊಗರ ಕಂಡೆನು.
ರಣದೆ ಹೊಳೆಯುವ ಹೊನ್ನ ಚಕ್ರ ಮುರಿಸುವನು
ಕಡಲ ಬಣ್ಣದ ನನ್ನ ಹರಿಯೆ ಬಳಿ ಕಂಡೆನು.

ಅರಳಿದ ಕವಿಹೃದಯದಿಂದ ಹೊರನೂನುವ ಭಕ್ತಿಯು
ನೊಂಪಿನ ಕಂಪು ಈ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿದೆ.

೩. ತಿರುಮಳಿಶೈ

ತಿರುಮಳಿಶೈ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ
ತಿರುಮಳಿಶೈ ಆಳ್ವಾರ್ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂತು. ಇವರ
ತಂದೆ ಒಬ್ಬ ಋಷಿ, ತಾಯಿ ಅಪ್ಸರಾಸ್ತ್ರೀ ; ಈಕೆಯು ಶಿಶುವನ್ನು
ಹೆತ್ತು ಒಂದು ಲತಾಕುಂಜದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದಳು. ಈ ಮಗುವಿನ
ಅಳುವನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಬೆತ್ತದ ಬಳಿಯನ್ನು ಕೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ
ಬೇಡನೊಬ್ಬನು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಬೇಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಮಗು ಬೆಳೆದು
ದೊಡ್ಡ ಭಕ್ತನಾದನು.—ಈ ರೀತಿಯಾದ ಕಥೆ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಈ
ಆಳ್ವಾರರು ಶ್ರೀಹರಿಯ ದಿವ್ಯ ಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹದ ಸೌಂದರ್ಯಾತಿ
ಶಯವನ್ನು ನುಭವಿಸಿ “ ನಾನು ಕೃತಿರುವೆಂದಾದಿ ” ಎಂಬ
೧೬ ಪದ್ಯಗಳನ್ನೂ, “ ತಿರುಚ್ಚಂದವಿರುತ್ತವೆ ” ಎಂಬ ೧೨೦
ಪದ್ಯಗಳನ್ನೂ ರಚಿಸಿರುವರು. ತಿರುಚ್ಚಂದವಿರುತ್ತದೆ ಒಂದು ಪದ್ಯ
ದಲ್ಲಿ “ ನಾನು ದ್ವಿಜರಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಲಲ್ಲ ; ನನಗೆ ಚತುರ್ವೇದಗಳ
ಅರಿವಿಲ್ಲ ; ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವೆಂಬುದೇನೋ ನಾನರಿಯೆ ;
ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದೊಂದೇ. ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪಾದಪದ್ಮಗಳು.
ದೇವ! ನಿನ್ನ ಪೊನ್ನಡಿಗಳಲ್ಲದೆ ನನಗಿನ್ನೇನು ದಿಕ್ಕು ? ”
ಎಂದಿರುವರು. ಇನ್ನೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನಿಗೂ ತನಗೂ

ಇರುವ ಎಡೆಬಿಡದ ಸಂಬಂಧವನ್ನೂ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಗೆ ತಾನು
ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಪಾತ್ರನೆಂಬುದನ್ನೂ ಹೊರಸೂಸಿರುವರು :

ಇಂದೋ ನಾಳೆಯೋ ಇಲ್ಲ ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೋ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಗೆ
ನಾನು ಪಾತ್ರನಾಗುವುದು ನಿಜ. ಓ ನಾರಾಯಣ! ನಾನು
ನೀನಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ, ನೀನು ನಾನಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಕಂಡೆಯಾ !

ಚರಾಚರ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಭಗವಂತನಿಂದಲೇ ಉದಯಿಸಿ
ಭಗವಂತನಲ್ಲೇ ಮಳುಗುವುವು :

ತನ್ನೊಳೇ ಎದು ಹರಡಿ ತನ್ನೊಳೇ ಇಂಗುವ ಅಲೆಗಳನ್ನಷ್ಟ
ಬಳಿನೊರೆಯ ಕಡಲಂತೆ ನಿನೊಳೇ ಹುಟ್ಟಿ ಉಳಿದ ಚರಾ
ಚರಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಿನೊಳೇ ಅಳಿಯುವುವು.

ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವತರಿಸಿದರೂ
ಯಾವ ಒಂದು ತಾವಿಗೂ ಅಂಟದ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಸ್ತು ಭಗವಂತ.
ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಅವನ ಶರೀರ. ಅದರ ಆತ್ಮವೇ ಅವನು ಎಂಬ
ತತ್ವನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವರು.

ತಿರುಮಳಿಶೈಯವರ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಭಾವನೆ ಮಾತ್ರ
ವಲ್ಲದೆ ತತ್ವಚಿಂತನೆ ಬಹುವಾಗಿ ಮೂಡಿದೆ.

ಏಕದೇವೋಪಾಸನೆ ಮತ್ತು ಕ್ಷುದ್ರ ದೇವತೆಗಳ ನಿರಾ
ಕರಣವು ಈ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿದೆ :—

ನೋಟಕ್ಕೆ ಸೊಗಸದ ಕ್ರೂರಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುವಿರೇಕೆ ?
ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಲು ಸಹಿಸಲಾಗದ ಕಟ್ಟುಕತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳು
ವುದೇಕೆ ? ಬೀದಿದರೂ ವರವೀಯಲಾರದ ದೇವರುಗಳಿವು.
ವರಗಳಿತ್ತರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬದುಕಿಸಲಾರದ ವರಗಳನೀಯು
ವಂತವು.

ಇವುಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಜಗದೇಕನಾದನಾದ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು
ಶರಣುಹೊಂದಿ ಸಂಸಾರ ಬಂಧನಬಿಡ ಪಾರಾಗಿರಿ.

೪. ಕುಲಶೇಖರಾಚಾರ್ಯ

ಕುಲಶೇಖರರು ತಿರುವಾಂಕೂರಿನ ರಾಜರಾಗಿದ್ದರು. ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಇವರು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಆಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸದಾ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಚಿಂತನೆಯು ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಇವರನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಭಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವೈರಾಗ್ಯ ಇವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದು. ಮುಕುಂದನಿಗೆ ಆರ್ಪಿಸಿದ ಇವರ ಪದ್ಯಮಾಲೆಯು ಇವರ ಭಕ್ತಿಭಾವದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನು ನಮಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದು. ವೈಷ್ಣವ ಸ್ತೋತ್ರಗಳಲ್ಲಿ 'ಮುಕುಂದಮಾಲೆ' ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಮತ್ತು ಪೋಹಕವಾದ ಸ್ತೋತ್ರವು ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲವೆನ್ನಬಹುದು. ಜಯದೇವ ಕವಿಯು 'ಗೀತಗೋವಿಂದ'ದಂತೆ ಗಾನಕುಶಲರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾದ ಸ್ತೋತ್ರವಿದು. 'ಮುಕುಂದಮಾಲೆ'ಯ ಒಂದೊಂದು ಶ್ಲೋಕವೂ ನಮ್ಮ ಹೃದಯವೀಣೆಯ ನಾದವನ್ನು ಹೊಮ್ಮಿಸುತ್ತದೆ. ಇವರ ವಿರಕ್ತಿಭಾವವು ದಿನೇದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಬಂದು ಕಡೆಗೆ ಅವರು ರಾಜ್ಯಭಾರದಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿ ಯೋಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರು. ಇವರ ಭಗವದನುಭವಜನಿತವಾದ ಅನಂದದ ಪರವಶತೆಯನ್ನು ಇವರ " ಪೆರುಮಾಳ ತಿರುವೊಳಿ " ಯ ಮುನ್ನೂರು ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಅದರ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳ ಭಾವಾನುವಾದವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ :

ಬಾನನಾಳುವ ಷಂದ್ರನಂತ ಬಿಳಿದಾಗಿರುವ ಈ ಭಕ್ತಿಯು ಕೆಳಗೆ ಅಟ್ಟನಾನಂದ ಕುಳಿತು ಅರಸರ ಅರಸನಾಗಿ ಆಳುವವನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸಂಪತ್ತೆಂದು ಒಂದು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರವೂ ಭಾವಿಸಲಾರ. ಎಲ್ಲರೂ ಕೊಂಡಾಡುವ ಈ ಸಂಪತ್ತು ನನಗೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲದುದು. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಿರುವೇಂಗಡದ ಬಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಹರಿದಾಡುವ ಕಾಡುಹೊಳೆಯಾಗಿರುವುದು ಲೇಸು. ಈ ವರವನ್ನು ಭಗವಂತನು ನನಗೀಯಲ.

ಪರಿಮಳ ಭರಿತವಾದ ಹೂಗಳ ಮಧ್ಯೆ ನಿಂತಿರುವ ಸ್ಯಾಮಿಯೇ ! ನೀನೇ ತರುವ ದುಃಖವನ್ನು ನೀನೇ ಹೋಗಿಸುವೆಯಾದುದರಿಂದ

ನಿನ್ನ ಶರಣವಲ್ಲದೆ ಬೇರೇ ಶರಣವಿಲ್ಲ ಎನಗೆ. ಹತ್ತ ತಾಯಿ ಯಾದವಳು ಕೋಪದಿಂದ ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ತ್ಯಜಿಟ್ಟರೂ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೇ ನೆನೆದು ಅವಳ ಕಾಲನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ಅಳುವ ಮಗುವಿನಂತೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಲೊಲ್ಲ. ಕಂಡವರೆಲ್ಲರೂ ಹಳಿಯುವಂತಹ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಂತನು ಮಾಡಿದ ರೂ ಅವನ ಹೊರತು ಬೇರೊಬ್ಬನನ್ನು ಮನದಿಂದಲೂ ಕೂಡ ನೆನೆಯದ ಕುಲಸ್ತ್ರೀಯಂತೆ ನಿನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದ ನಾನು ನೀನು ಕೈಬಿಟ್ಟರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೊಂದರಲ್ಲ ಪ್ರೀತಿಯ ನಡೆನು.

ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಕುಯಿದು ಕಾದ ಸೂಜಿಯಿಂದ ನುಟ್ಟು ನೋಯಿಸಿ ದರೂ ವೈದ್ಯನಲ್ಲ ರೋಗಿಯು ನಂಬುಗೆ ಇಡುವಂತೆ ನರ್ವ ಸ್ವಾಮಿಯಾದ ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ನನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬೆಳಸಿದರೂ ನಿನ್ನ ಡಿಯಾಳಾದ ನಾನು ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಗಾಗಿಯೇ ಕಾದು ನಿನ್ನ ರುಳನ್ನೇ (ಕೃಪೆಯನ್ನೇ) ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿರುವೆನು.

ಮಳೆಹುಯ್ಯದೆ ಮೇಘಗಳು ಎಷ್ಟು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಮರೆತಿದ ರೂ ಹಚ್ಚನೆಯ ಹೈರು ಮಾತ್ರ ಕತ್ತೆತ್ತಿ ಮುಗಿಲನ್ನೇ ಎದುರು ನೋಡುವಂತೆ ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ಕಳೆಯಬೇಕಾದ ದುಃಖವನ್ನು ನೀನು ಹೋಗಲಾಡಿಸದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೇ ನೋಡುತ್ತಿದೆ.

ನದಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಓಗಿಗೆ ಹಾಗೆ ಕಂಡಡೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಿದರೂ ಬೇರೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಕೊನೆಗೆ ಆಳವಾದ ಕಡ ಲನ್ನೇ ಹೊಗುವಂತೆ ನಾನೆಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅರೆದು ಬಂದರೂ ಕೊನೆಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವ ಆನಂದವೇ ನನ್ನ ಶರಣು.

೫. ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರ್

ಕುಲಶೇಖರರ ತರುವಾಯ ಗುರುಪರಂಪರಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರು. ಇವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ಶ್ರೀವಿಲ್ಲ ಪುತ್ತೂರಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು. ಇವರಿಗೆ ಹೂಗಳೆಂದರೆ, ಹೂದೋಟ ವೆಂದರೆ ಬಹು ಪ್ರೀತಿ. ಶ್ರೀವಿಲ್ಲಪುತ್ತೂರಿನ ದೇವಸ್ಥಾನವು ವಟಪತ್ರಶಾಯಿಯ ದೇವಸ್ಥಾನ. ಆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಇವರಿಗಿದ್ದ ಧಕ್ಕಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯಧಕ್ಕಿ : ತಾಯಿಗೆ ಮಗುವಿನಲ್ಲಿರುವಂತಹುದು ;

ಯಶೋದೇಗೆ ಕೃಷ್ಣನಲ್ಲದ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಸದೃಶವಾದುದು. ಅಲದ ಎಲೆಯಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ಶಿಶುರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದ ಜಗದೀಶ್ವರನೇ ಇವರ ಉಪಾಸನೆಗೆ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದನು. ಪರಿಯಾಳ್ವಾರರ ಮನಸ್ಸು ತಾಯಿಯಂತಹ ಮನಸ್ಸು. ಮಗುವಿಗೆ ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಏನು ಆಪತ್ತು ಸಂಭವಿಸುವುದೋ ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ತಾಯಿ ಗಿರುವುದು ಸಹಜ ಹಾಗೆಯೇ, ಕಾಲ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಅತೀತನಾದ ಜಗದೀಶ್ವರನೇ ಕಾಲಾನುಗುಣವಾದ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಕಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿರುವನಲ್ಲ; ಆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೂ ಇದರಿಂದ ಏನು ಕೇಡು ಸಂಭವಿಸುವುದೋ ಎಂದು ಸಂತತವಾಗಿ ಪರಿಯಾಳ್ವಾರರ ಹೃದಯ ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೊಂದು ಬಗೆಯ ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿ, ಭಗವದ್ವ್ಯಾತ್ಸಲ್ಯ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ ವಿನಾ ಅವರು ಪಾಡಿದ “ ತಿರುಪ್ಪಲ್ಲಾಂಡು ” ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿತ್ಯಾನುಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರುವ ಪ್ರಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಪ್ಪಲ್ಲಾಂಡಿಗೆ ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ನಾಲಾಯಿರ ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ತಿರುಪ್ಪಲ್ಲಾಂಡಿ ನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ತಿರುಪ್ಪಲ್ಲಾಂಡಿನಿಂದ ಮುಗಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ಈಗಲೂ ಇದೆ. ದೇವತಾರ್ಚನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ಆರತಿ ಬೆಳಗಿದಾಗ ತಿರುಪ್ಪಲ್ಲಾಂಡನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕಾದ ವಿಧಿಯೂ ಇದೆ.

ಇದರ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಒಂದು ಐತಿಹ್ಯವಿದೆ. ಪರಿಯಾಳ್ವಾರರಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ದೇವತೆಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು. ಸೌಂದರ್ಯ ಸೌಕು ಮಾರ್ಯ ಲಾವಣ್ಯ ಯಶಿವನಾದಿ ಗುಣಗಳಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದ ದಿವ್ಯ ಮಂಗಳವಿಗ್ರಹದ ಆ ಕನಸನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು ಪ್ರೇಮಪರವಶ ರಾದರು. ತನಗೆ ದರ್ಶನವಿತ್ತ ದೇವನು ಸರ್ವಜ್ಞ, ಸರ್ವಶಕ್ತ, ಸರ್ವರಕ್ಷಕ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು ಇಂತಹ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಚ್ಯುತಿ ಬರುವುದೋ ಎಂದು ಭಯಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಕೋರುವ ಮಂಗಳಾಶಾಸನಪದ್ಯವಾದ ತಿರುಪ್ಪಲ್ಲಾಂ

ಡನ್ನು ಹಾಡಿದರು. ಆ ಸೌಂದರ್ಯಮೂರ್ತಿಯ ಪ್ರೊನ್ನಡಿ ಕಾಣಲು ಅಶಪಡುವವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮೊಡನೆ ಸೇರಿ ಪಾಡಿರೆಂದು ಅವರು ಕರೆದ ರಂತೆ. ತಿರುಪ್ಪಲ್ಲಾಂಡಿನ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಲವನ್ನು 'ಶ್ರೀನಿವಾಸ' ರು ಕನ್ನಡಿಸಿರುವರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಪಲಕಾಲ ಪಲಕಾಲ ಪಲಪ್ಪ ಸಾರಕಾಲ ಪಲಕೋಟಿ ನೂರುಕಾಲ
ಮಲ್ಲನನು ಗೆಲದ ನಿಡುದೋಳ ಮಣಿವರ್ಣಾ ನಿನ್ನ ಕನ್ನಡಿಯ
ಕೆಂಪಿಗೆ ರಕ್ತ ಇರಲ.

ಈ ದಾಸನಿಗೆ ನಿನಗೆ ಹಲಕಾಲ ಸಾನಿರಕು ಸಂಬಂಧ ಹಿಂಜದಿರಲಿ,
ನನ್ನ ಬಲ್ಲದಯನ್ನು ಬಿಡದಿರುವ ನಿರಿವೇಡಿ ಸೋಗವಿರಲಿ
ಹಲವು ಕಾಲ.

ಮಿಗುಹೋಗರ ಚಲವಸೋಡರಂತೆ ಬಲಕಿಪ ಚಕ್ರ ಸೂಗವಿರಲಿ
ಬಹಳಕಾಲ ಹಗೆಯು ಸೈನ್ಯವ ಹೂಕ್ಕು ಮೊಳಗುವಾ ಪಾಂಚ
ಜನ್ಮಕೆ ನ್ನುಸ್ತಿ ಹಲವು ಕಾಲ.

ಮತ್ತೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ—

“ ಎಂದು ನನ್ನೊಡೆಯಾ ನಿನಗೆ ಅಡಿಯಾಳುಗಳು ನಾವೆಂದು ಬರೆ
ಕೊಂಡೆವೋ

ಆನೆ ಮುಕ್ತಿಯನಾಂತು ಈ ಸೇವಕರ ಕುಲವೆ ಉಜ್ಜೀವಿಸಿತು,
ನಿಶ್ಚಯ.

ಮುಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ಭಗವಂತನಿಗೆ ದಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ಭಗವಂತನ
ಕೃಪಾಕರ್ಯ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಾದ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ
ತಿಳಿಸಿರುವರು.

ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರ ಇನ್ನೊಂದು ಪದ್ಯಮಾಲೆ “ ತಿರುಮೋಳಿ ”
ಎಂಬುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ತಾವು ಯಶೋದಯಂತೆ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು
ಕೃಷ್ಣನ ಲೀಲಾ ಚೇಷ್ಟಿತಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿರುವರು. ಈ ಪದ್ಯ
ಗಳ ಮುಖ್ಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದು: ದೇವರು ಸರ್ವಜ್ಞ ಸರ್ವ
ಶಕ್ತನಾದರೂ, ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಮಾತಿಗೂ ನಿಲುಕದ
ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳವನಾದರೂ ಭಕ್ತನ ಭಕ್ತಿಗೆ ಕಟ್ಟುಬೀಳುವನು.
ತನ್ನ ಸೌಶೀಲ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯಾದಿ ಗುಣಗಳಿಂದ ಭಕ್ತರೊಡನೆ ನಲಿ
ಯುವನು. ಈ ಭಕ್ತರು ಭಗವಂತನ ಸೌಶೀಲ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯಾದಿ

ಗುಣಗಳನ್ನು ಅವನ ಅವತಾರ ಚೇಷ್ಟಿತಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವರು. ತಮ್ಮ ವಾತ್ಸಲ್ಯಭಕ್ತಿಯುತವಾದ ಪದ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಆಳ್ವಾರರು ಹೇಳಿರುವರು. 'ಶ್ರೀನಿವಾಸ'ರ ಅನುವಾದವಿದು :

ನಂಪಿಗೆ ಮಲ್ಲಗೆಯೊಡನೆ ಚಿಂಗಳು ನೀರು ಇರವಂತಿಯ
ಎಣಿನದಷ್ಟು ಕೂವನ್ನು ತಿರುದು ತಂದೆನು, ಇವನು
ನೂಡಿಕೊ ಬಾ ಎಂದು
ನೆಲನ ಬೀಡಿಕೊಂಡಾತನನ್ನು ಗೋಪಿ ಕರದ ನಲ್ಲುಡಿಯ ಈ
ಮಾಲೆ
ಹಾಡುವಂತೆ ವಿಲ್ಲಿಪುತ್ತೂರನಾಥ ಭಟ್ಟಪಿರಾನ್ ನುಡಿದ ಹತ್ತು.

'ಪಟ್ಟರ' ಪಿರಾನ್' ಎನ್ನುವುದು ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರ ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರಾಥಮಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅವರಿಗೆ ಪಾಂಡ್ಯರಾಜನಾದ ಶ್ರೀವಲ್ಲಭ ದೇವನಿತ್ತ ಬಿರುದೆಂದು ಐತಿಹ್ಯವಿದೆ.

ತಿರುಪೇಂಗಡದ ನಾಥನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪಂಕ್ತಿಗಳನ್ನು 'ಶ್ರೀನಿವಾಸ'ರು ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡಿಸಿ ರುವರು :

ಬಾನ್ ಕೂರವ ತಲೆಯ ತಣ್ ತಿರುಪೇಂಗಡದ ಒಡೆಯ
ಲೋಕವನು ಹೊರವ ದಾವೋದರಾ ಚದುರ
ನನಗೆ ನನ್ನ ದಕೆ ನಿನತೆಂಬ ಮುದ್ರೆಯನೊತ್ತಿ
ಕೃಪೆಯ ಬೇಡುತಲೆನು ನಿನ್ನ ಮನಸೆಂತು ?

ಪಕ್ಷಿವಾಹನ ಪರಮಪುರುಷ ನೀ ಕೈಯಿಡಿದು
ಹುಟ್ಟಕಡಲಾರಿ ಹಿರಿಪದವಿ ಬಂದಿ ನನಗೆ ;
ಇರನಿರಿವ ಪಾಪ ಕಾಂತಾರ ಸುಟ್ಟರಂಗಿ
ಅರಿವಮೃತನದಿ ತಲೆಯ ಮುಟ್ಟಿ ಬಾಯ್ ಮುಟ್ಟಿಹುದು.

೬. ಅಂಡಾಳ'

ದೇವರಿಗೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ತಾನೇ ಬೆಳಸಿದ ಹೂಗಳನ್ನೂ ತುಲಸಿಯನ್ನೂ ಅರ್ಪಿಸುವುದು ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರ ಜೀವನದ ಅನಂದ. ಇವರಿಗೆ ಈ ಅನಂದಕ್ಕೆ ಅನಂದ ಸೇರುವಂತೆ ಅಂಡಾ

ಳಂಬ ಮುದ್ದು ಕುವರಿ ಇದಳು. ಇವಳದು ಸಹಜವಾದ ಸೌಂದರ್ಯ; ಕಪಟವನ್ನೇ ಅರಿಯದ ಈಕೆಗೆ ಎಳೆಯ ತಿಳಿಯ ಮನಸ್ಸು; ಪ್ರೇಮದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಹೃದಯ. ಮದುವೆಗು ವಯಸ್ಸು ಬಂದಮೇಲೆ ಈಕೆಗೆ ಅನುರೂಪನಾದ ವರನನ್ನೆಲ್ಲ ತರುವುದೆಂಬ ಚಿಂತೆ ಇವರಿಗೆ ಆಗಾಗ ಮೂಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರು ಅಂಡಾಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಭಗವಂತನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಧ ವಿಧವಾಗಿ ಹಾಡಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕೇಳುತ್ತಾ ಅಂಡಾಳಿಗೆ ಆ ದಿವ್ಯ ಸುಂದರ ಮೂರ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂತು. ತಂದೆಯೊಡನೆ ತೋಟದ ಕೆಲಸದಲ್ಲೂ ತಂದೆಯ ಆರಾಧನೆಯ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲೂ ಭಾಗಿಯಾದಳು. ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಅಂಡಾಳಿಗೆ ಹೂಗಳೆಂದರೆ ಬಲು ಆಸೆ. ಹೂಗಳನ್ನು ಮುಡಿಯುವುದೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಬೃಹತ್ ನಂದ. ತಾನು ಮುಡಿದದ್ದನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಮತ್ತೂ ಆನಂದ. ತಂದೆಯು ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ಉಪ್ಪನ್ನಿನ ಕರಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತ ಮಲ್ಲಗೆ, ಜಾಜಿ, ಸಂಪಗೆ ಮುಂತಾದ ಮಂಜಿನ ತಂತುರುಗಳಿಂದ ಕೊಯ್ದ ಹೂಗಳನ್ನೂ ತುಲಸಿ ದಳ ಗಳನ್ನೂ ಮೃದುಪಾಗಿ ಕಿತ್ತು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಮನೆಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವ ಮುಂಚೆ ಹೂಗೊಂಚಲು ಕಟ್ಟಿ ಇಡುವ ಕೈಂಕರ್ಯ ಅಂಡಾಳಿನದು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಅವಳು ತೃಪ್ತಳಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನದನ್ನು ಮೊದಲು ಮುಡಿದು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೊಬಗನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಳು. ತನಗೆ ಸೊಗಯಿಸುವ ಹೂಗಳು ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವುವೆಂದು ಭರವಸೆ ಹೊಂದಿ ಹೂವಿನ ಹಾರವನ್ನು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪೀಗೆ ಬಹಳಕಾಲ ನಡೆಯಿತು.

ಒಂದುದಿನ ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರು ತಮ್ಮ ಮಗಳು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆಪಚಾರವನ್ನು ಕಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಅವಳು ಮೊದಲು ಮುಡಿದ ಹೂವನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅನಾಚಾರ

ಕ್ಯಾಗಿ ಬಿನ್ನರಾದರು ; ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟುಗೊಂಡರು. ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಇಂತಹ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಒದಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ದಿನವೆಲ್ಲ ಕಳೆಯಿತು. ಅಂಡಾಳು ದುಃಖದಿಂದ ಸೊರಗಿ ನಿದೆಹೋದಳು. ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರೂ ನಿದೆಹೋದರು ; ಕನಸು ಕಂಡರು. ಅರ್ಚಾ ಮೂರ್ತಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಅವರಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ' ಈ ದಿನ ನನಗೆ ಪೂಜಾರ್ಥಿಯನ್ನೇಕೆ ಅರ್ಪಿಸಲಿಲ್ಲ ' ವೆಂದು ಕೇಳಲು ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರು ' ನನ್ನ ಮಗಳಾದ ಗೋದಾ ದೇವಿಯು ಅದನ್ನು ಮೊದಲೇ ಮುಡಿದಿದ್ದಳಾದ್ದರಿಂದ ನಾನು ತರಲಿಲ್ಲ ' ಎಂದುತ್ತರವಿತ್ತರು. ಆಗ ಪರಮಾತ್ಮನು ' ಅವಳು ಮುಡಿಯುವುದರಿಂದಲೇ ಅದು ತನಗೆ ಸುವಾಸನೆ ಉಳ್ಳದ್ದು ಪ್ರಿಯವೂ ಆಗುವುದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವಳು ಮುಡಿದ ಹೂಗಳನ್ನೇ ತನಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕು ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಂತರ್ಧಾನನಾದನು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಕೋಲಾ ಹಲ ಕೇಳಬೇಕೆ ? ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಹರಿಯಿತು. ಅನಂದ ಬಾಷ್ಪಗಳ ಮಳೆ ಸುರಿಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನಲ್ಲಿದ್ದ ಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರೇಮದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತು.

ನಾರದ ಭಕ್ತಿ ಸೂತ್ರಗಳ ಉಪದೇಶದಂತೆ ಭಕ್ತಿ ಎನ್ನುವುದು ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಪರಮ ಪ್ರೇಮರೂಪವಾದದ್ದು, ಅಮೃತ ಸ್ವರೂಪವಾದದ್ದು. ಅದನ್ನು ಪಡೆದ ಮಾನವನು ಸಿದ್ಧನಾಗುವನು, ಅಮೃತನಾಗುವನು, ತೃಪ್ತನಾಗುವನು ; ಇನ್ನೇನನ್ನೂ ಬಯಸನು. ಅವನಿಗೆ ಶೋಕವಿಲ್ಲ, ದ್ವೇಷವಿಲ್ಲ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಹೊರತು ಬೇರೊಂದರಲ್ಲಿ ರಮಿಸನು, ಬೇರೊಂದರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹಿಯಾಗನು. ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗಜನಿತವಾದ ಅನುಭವದಿಂದ ಮತ್ತನಾಗುವನು, ಸ್ತಬ್ಧನಾಗುವನು, ಆತ್ಮರಾಮನಾಗುವನು. ನಾರದ ಭಕ್ತಿ ಸೂತ್ರಗಳ ಈ ವಿವರಣೆ ಎಲ್ಲ ಆಳ್ವಾರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು. ಅಂಡಾಳಿಗಂತೂ ಇದು ವಿಶೇಷ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು. ಇವಳದು ಗೋಪಿಯರಿಗೆ

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟಿದಂಥ ಅನುರಕ್ತಿ. ಕೃಷ್ಣ ವಿರಹವನ್ನು ನಹಿಸಲಾರದ ಗೋಪಕನ್ನಿಕೆಯರಂತೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಇವಳ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತಾ ಬಂತು. ಹೀಗೆ ಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರೇಮಸಿಯ ಪ್ರೇಮರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತು. ತಾನು ಗೋಪಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಲ್ಲಿ ಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾ ಅವಿವಾಹಿತಳಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ತನ್ನ ಪತಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದಳು. ಭಗವತ್ಪ್ರೇಮದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಈ ನಾರೀಹೃದಯದಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದ ಪದವೇ “ತಿರುಪ್ಪಾವೈ” ಎಂಬುದು. ಇದರ ಮೂವತ್ತು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಧನುರ್ಮಾಸದ ಮೂವತ್ತು ದಿನಗಳೂ ಮುಂಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಊರಿನ ದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಜನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಲಪುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಈಗಲೂ ಇದನ್ನು ತೆಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. “ನಾಚ್ಚಿಯಾರ್ ತಿರುವೊಳಿ” ಎಂಬುದು ಈ ರಚಿಸಿದ ಇನ್ನೊಂದು ಕೃತಿ. ಈಕೆಯು ಶ್ರೀರಂಗಕ್ಕೆ ರಂಗನಾಥನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವಾದಳೆಂದು ಪ್ರತಿತಿ ಇದೆ.

ತಿರುಪ್ಪಾವೈ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂಡಾಳ್ ತಾನೊಬ್ಬಳು ಗೋಪಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಳು. ಈ ಗೋಪಿಯು ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಸಖಿಯರನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನಾಗಿ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಬಿಸಿ, ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸೋಣ ಬನ್ನಿರೆಂದು ಕರೆಯುವಳು. ಈ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರೇಮಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಆಕಾಲದ ಹಳ್ಳಿಗರ ಬಾಳಿನ ಸೊಗಸನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ತಿರುಪ್ಪಾವೈ ಕೃತಿಯ ಮೂರನೆಯ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂಡಾಳ್ ಈ ರೀತಿ ಹಾಡಿರುವಳು :

ಮುಗಿಲನವರೆಗೆ ತನ್ನೊಡಲನು ನೀಡಿ ಲೋಕಗಳನ್ನಳೆದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ನಾವುವನು ಪಾಡಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಡವೆರೆದು ನೀರಾದಿದರೆ, ಇದು ನಮ್ಮ ಪ್ರತವೆಂದೆಣಿಸಿದರೆ, ತಿಂಗಳಿಗೆ ನಾಡಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮಳೆ ಹುಯಿದು ಕೆನ್ನೆಲ್ಲು ಹೈರಿನಲ ನೀರಿನಲ ಚಿಮ್ಮುವುಪು ಸೊಗಯಿಪ ಮೀನುಗಳು; ದುಂಬಿಗಳು ಅರಬರಿದ ಹೂಗಳಲ ನಿದ್ಧ ಹೋಗುವುಪು;

ಸೊಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಅಕಳು ಕೊಡ ತುಂಬುವನಿತು ಹಾಲನ್ನು
ಕರೆಯುವುವು; ಮುಗಿಯದ ನಮ್ಮದಿ ನಾಟನಲ ತುಂಬಿ
ವುದು—ಏಲೋರೆಂಬಾವಾಯ್ !

‘ ಏಲೋರೆಂಬಾವಾಯ್ ’ ಎಂಬುದು “ ತಿರುಪ್ಪಾವೈ ” ಕೃತಿಯ
ಮೂವತ್ತು ಹಾಡುಗಳ ಪಲ್ಲವಿ.

ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಳೆ ಹುಯಿರೆ ಆಗುವ ಸಂತೋಷವನ್ನೂ
ಬರಬೇಕಾದ ಮಳೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಅದರವನ್ನೂ ಈ ಪದ್ಯ
ದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇದು ತಿರುಪ್ಪಾವೈಕೃತಿಯ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪದ್ಯ :

ಮಳೆಯ ಒಡೆಯಾ ಇನಿತು ನಮ್ಮ ಕೈಯ ಬಡಬಡ. ಕಡಲೊಳು
ಹೊಕ್ಕು ನೀರನು ಹೀರಿ ಗುಡುಗಿ ಬಾನೆಲ್ಲವ ತುಂಬು.
ನಮ್ಮೊಡೆಯನ ಒಡಲಂತೆ ನಿನ್ನ ಮೈ ಶ್ಯಾಮಲ ವರ್ಣ
ವಾಗಲಿ, ನಮ್ಮೊಡೆಯನ ತೋಳಿನಲಿ ಬೆಳಗುವ ಚಕ್ರದಂತೆ
ನಿನ್ನ ಮಿಂಚು ಮಿಂಚಲಿ, ನಮ್ಮೊಡೆಯನ ಬಲಮುರಿ ಶಂಖ
ದಂತೆ ನಿನ್ನ ಗುಡುಗು ಪೊಳಗಲಿ. ಇನ್ನು ತಾಳದೆ
ಸ್ವಾಮಿಯ ಬಿಲ್ಲಿನಿಂದ ಚಮ್ಮಿದ ಶರವಳೆಯನು ಹೋಲು
ವಂತ ಮಳೆಹುಯಿಲು ಲೋಕವನು ಬಾಳನು. ನಾವುಗಳು
ವರ್ಣಗಳ ತಿಂಗಳಲಿ ನೀರಾಡಿ ಮುದಿಸಿ ನಮ್ಮ ವ್ರತವನು
ಮುಗಿಸುವೆವು—ಏಲೋರೆಂಬಾವಾಯ್ !

ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರನ್ನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿರೆಂದು
ಕರೆಯುವ ರೀತಿ ಬಹು ಮನೋಹರವಾಗಿದೆ. ಈ ಪದ್ಯಗಳ
ಅನುವಾದವನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ವ. ಶ್ರೀರಂಗಾಚಾರ್ಯರು
ದೇಶೀಯ ವಿದ್ಯಾಶಾಲಾ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದಾರೆ. ಆದ
ರಿಂದ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಇಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಿಸಿದೆ :

“ ಕಮ್ಮನೆ ಪರಿಮಳಿಸುವ ಕುರುಳ ಹೆಣ್ಣೇ ಬಾಗಿಲು ತರೆ.

ಎಲ್ಲೂ ಕೋಳಿ ಕರೆಯುತ್ತಿ ದೆ.

ಮಾಧವೀಲಕೆಯ ಹಂದರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೋಗಿಲೆ ಹಲಬಾರಿ
ಕೂಗುತ್ತಿದೆ.”

ಮತ್ತೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕುರಿತು—

“ ಅಟದ ಚಂಡನ್ನು ಹಿಡಿದ ಬೆರಲ ಓ ನಂದರಿ

ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯನ ಹೆಸರನ್ನು ಹೊಗಳಲು ಬಂದಿದೇವೆ.

ಕೆಂದಾವರೆಯು ಕೈಯಿಂದ
ತುಂಬು ಸಂಪತ್ತಿನ ಕಂಕಣ ಗುಲಿಯುವಂಕೆ .
ಸಂಕೋಷದಿಂದ ಬಂದು ಈ ಬಾಗಿಲ ತರೆಯೇ.

ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನಾರ್ನ್ ಗೆಳತಿಯರನ್ನು ತನ್ನೊಡನೆ ಕರೆದು
ಕೊಂಡು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪ್ರೇವ
ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬೇಡುವಳು :

“ ಹೊತ್ತು ಹುಟ್ಟುವ ಮುನ್ನ ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಸೇವಿಸಿ
ನಿನ್ನ ಹೊಂದಾವರೆಯಡಿಯನ್ನು ಹೊಗಳುವವರ ಭಾವವೇ
ನಂದು ಕೇಳು.

ದನಕಾಯು ಬೀವಿಸುವವರ ಕುಲದಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಿದ ನೀನು,
ಸೇವಕರಾದ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಹೋಗಲಾಗದು,
ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಗಾಡಿ ಹೋಗುವವರಲ್ಲ ನಾವು ಗೋಷಿಂದಾ,
ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಏಳೆಳು ಜನ್ಮಕ್ಕೂ
ನಿನ್ನ ಒಳಪಟ್ಟವರಾಗಿರತಕ್ಕವರು ನಾವು. ನಿನ್ನಗೇ ನಾವು
ಆಳಾಗಿರತಕ್ಕವರು.

ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಕಾಮನೆಗಳಿದ್ದರೆ ಅವು ನಶಿಸಲಿ.”

ತಾನು ವರಿಸಿದ ಪತಿಯು ಹರಿ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಹರಿಗೂ ತನಗೂ
ಇರುವ ಅಂತರಂಗಿಕ ಪ್ರೇಮಸಂಬಂಧವೇನೆಂಬುದನ್ನೂ ಈ
ಒಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊರನೂಸಿರುವಳು. ಅದನ್ನು ‘ಶ್ರೀನಿ
ವಾಸ’ ರು ಹೀಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿರುವರು :

ಕುಂಕುವಾ ಪುನಿಕೊಂಡು ತಣ್ಣಗಂಧವ ತೀಡಿ
ಮಂಗಳವಾಗಿ ಬೀದಿ ತಿರುಗಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ
ಅವನೊಡನೆ ಆನೆಯನು ಏರಿ ಓಕುಳಿಯಾಡಿ
ಜಳಕ ಮಾಡಿದನೆಂಬ ಕನನು ಕಂಡೆನೆ ಕೆಳದೀ.

ಈ ಪದ್ಯಗಳು ಪರಿಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣಳಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಪುರಸ್ಕರ
ವಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಚರಣಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಡಾಳ್ ಸಮರ್ಪಿಸಿದ
ಹೊಗಳಂತಹವು. ಇವು ತಾನು ಮುಡಿದು ಅವನಿಗೆ
ಮುಡಿಸಿದವು. ಇದರಿಂದ ಅಂಡಾಳಿಗ ಶೂಡಿಕೊಡುತ್ತನಾಚ್ಚಿ
ಯಾರ್ ಎಂದು ಹೆಸರು ಬಂತು. ಅಂದರೆ ತಾ ಮುಡಿದು ಕೊಟ್ಟ

ನಾಯಕಿ. ಈ ಭಕ್ತಳ ಪವಿತ್ರಜೀವನವನ್ನು ಕನ್ನಡ ಶಿವಶರಣಿ ಯಾದ ಮಹಾದೇವಿಯುಕ್ತನ ದಿವ್ಯ ಘಣ್ಯಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸ ಬಹುದು.

೭. ತೊಂಡರಡಿಪ್ಪೊಡಿಯಾಳ್ವಾರ್

ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರಂತೆಯೇ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನ ಪುಷ್ಪಮಾಲಾ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸಿದ ಭಕ್ತರು ತೊಂಡರಡಿಪ್ಪೊಡಿಯಾಳ್ವಾರ್ ಎಂಬವರು ; ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹೆಸರು ಗಳು ಭಕ್ತಾಂಪಿರೇಣು ಮತ್ತು ವಿಪ್ರನಾರಾಯಣ ಎಂಬುವು. ಇವರು ಮಂಡಂಗುಡಿ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು ; ಚಾತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ಇವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಅತಿಶಯವಾದದ್ದಾಗಿತ್ತು ; ವೇದ ವೇದಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತರಾಗಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ವೈರಾಗ್ಯ ಮನೋವೃತ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾದ್ದರಿಂದ ಮದುವೆ ಯಾಗದೆ ನೈಷ್ಠಿಕ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯದಲ್ಲಿದು ಶಾನ್ಮಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿಯೂ ಇತರ ಭಗವತ್ಕೃಪಾಂಕರೈದಲಿಯೂ ನಿರತರಾಗಿದ್ದರು. ಇವರು ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀರಂಗಕ್ಕೆ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಸ್ವಲ್ಪದಿವಸ ಶ್ರೀರಂಗದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ತಿರುಕ್ಕರಂಬನೂರ್ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತು ಅಲ್ಲಿ ಹೊದೋಟ ಒಂದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಊರಿನ ವೇಶ್ಯೆಯಾದ ದೇವದೇವಿಯೆಂಬವಳು ಅವರ ತೋಟಕ್ಕೆ ಬಂದು ದೇವರಿಗೆಂದು ಹೂ ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವಳು ಬಹಳ ಸುಂದರಿ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದಳು. ಇವಳೂ ಇವಳ ತಂಗಿಯೂ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ತೋಟಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹೂಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ವಾಡಿಕೆ ಇತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಆಯಾಸ ದಿಂದ ಅವಳೂ ಅವಳ ತಂಗಿಯೂ ಒಂದು ಮರದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ವಿನೋದದಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತೊಂಡರಡಿ ಪ್ಪೊಡಿಯಾಳ್ವಾರರು ಭಗವಂತನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಅನು

ಸಂಧಾನಮಾಡುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ತೋಟದ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ಹೊರಟು ಹೂಗಿಡಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಪಾತೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು. ತೇಜಸ್ವಿಯೂ ಪ್ರಾಯದ ಸಿರಿಯಿಂದ ತುಂಬಿದ ಮನೋಹರ ರೂಪವುಳ್ಳವರೂ ಅದ ಇವರನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವ ದೇವಿಗೆ ಅನುರಾಗ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವರಂತೂ ಈ ಹೆಂಗಸರು ಅಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡದೆ ತಮ್ಮ ತೋಟದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದರು. ಇದುವರೆಗೂ ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗದ ಗಂಡಸರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ; ತೊಂದರಡಿ ಪ್ಲೊಡಿಯಾಳ್ವಾರರ ಉದಾಸೀನವರ್ತನೆಯು ಇವಳಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಆದರೆ ಅವರ ಸಹವಾಸವನ್ನು ಬಯಸಿದ್ದಾಯಿತು; ತಾನು ಕೈಕೊಂಡ ಉದ್ದೇಶ ನೆರವೇರಲೇಬೇಕೆಂಬ ಹಠ ಹಿಡಿದಳು. ತನ್ನ ತಂಗಿಯು ಆ ಕೆಲಸ ಅವಳಿಂದಾಗದೆಂದು ಹಂಗಿಸಿದರೂ ಕೇಳದೆ ಅವರಿಂದೆಡೆಗೆ ಸರಸರನೆ ಬಂದು ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಅವರು, “ಮಗಳೇ! ನೀನಾರು, ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗಾಗಬೇಕಾದುದೇನು” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. “ನ್ಯಾಮಿ! ನಾನು ಈ ಊರಿನ ವೇಶ್ಯ. ವೇಶ್ಯೆಯ ಜೀವನವು ನನಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಬಾಳು ಮೇಲಾಗಬೇಕೆಂದು ಆಶೆ. ನಿಮ್ಮಂಥ ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದೆಂದು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ. ನಿಮ್ಮ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷವನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀರಿ ಪತಿತ್ವಾದ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಬೇಕು; ಶ್ರೀರಂಗನಾರ್ಥನ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಸವಸಲು ಸಿದ್ಧಳಿದ್ದೇನೆ; ತೋಟದ ಕೆಲಸಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪುಷ್ಟ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ; ನೀವು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ದೇವದೇವಿಯು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಅವರು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಬಹುದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ದೇವದೇವಿಯು ಆರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ದುಡಿಯುತ್ತಾ ಭಕ್ತರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಇವಳು ಹೀಗೆ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದು ತಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕಾಗಿ

ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿಜವಾದ ಪೈರಾಗ್ಯವೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಇವಳು ತೋಟದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದೊಡ್ಡ ಮಳೆ ಬಂತು. ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗಬರಬಾರದೆಂದು ಮಳೆಯಲ್ಲೆಯೇ ಅವಳು ನೆನೆಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಮನಮರುಗಿತು. ಗುಡಿಸಿಲನೋಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಳೆಯು ನಿಂತಮೇಲೆ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದರು. ದೇವದೇವಿಯು ತೊಯ್ದು ಬಿಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ಉಡುಪುದಕ್ಕೆ ಒಣಗಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಹೊರಗೆ ಮಳೆ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಗುಡಿಸಿಲನಲ್ಲೆ ಇವರಿಬ್ಬರೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡರು. ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ ಅವರ ಪಾದಗಳಿಗೆರೆಗೆ. “ಸ್ವಾಮಿ! ನಿಮಗಾಗಿಯೇ ಮೀಸರಾಗಿರುವ ಈ ತನುವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಈ ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಿ” ಎಂದು ಅವರ ಪಾದಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮೈದುವಾದ ಕೈಗಳಿಂದ ಎತ್ತಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡಳು, ಮುದ್ದಿಟ್ಟಳು. ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನವಾಗಿದ್ದ ಅವರ ಅದ್ಭುತಪ್ರೇಮವು ಮೆಲ್ಲನೆಲ್ಲನೆ ದೇವದೇವಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು. ಹೆಂಗಸಿನ ಸ್ವರ್ಶವನ್ನೇ ಕಾಣದ ತೊಂಡರಡಿಪ್ಪೊಡಿಯಾಳ್ವಾರರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾರ ತಲೆದೋರಿತು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುದ್ದೇಗದಿಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಚಿಂತಿಸಲು ಕೂಡ ಅಶಕ್ತರಾಗಿ ಅವಳ ಪ್ರೇಮದ ಕುಣಿಕೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಭಕ್ತರ ದಾರಿ ಅಂದಿನಿಂದ ಬೇರೆಯಾಯಿತು. ದೇವರಿಗಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದ ಹೂವೆಲ್ಲ ದೇವದೇವಿಗೆ ಮುಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಲು ಮೊದಲಾಯಿತು. ದೇವದೇವಿಯು ಆತನೊಡನೆ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆದಳು. ಇವಳಿಗಾಗಿ ವಿಪ್ರನಾರಾಯಣನು ಲೋಕನಿಂದೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿದನು. ಬರುಬರುತ್ತಾ ವಿಪ್ರನಾರಾಯಣನಲ್ಲಿ ದೇವದೇವಿಗೆ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲ

ವನ್ನೂ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ಕಡುಬಡವನಾಗಿ ಅವಳ ಆಶ್ರಯ ದಲ್ಲರತೊಡಗಿದುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಇವಳ ದೇನೆಯಿಂದ ವಿಪ್ರನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಬಟ್ಟಲು ಕದ್ದ ಅಪವಾದವೂ ಬಂತು. ದೇವದೇವಿಯು ಇವನನ್ನು ತೊರೆದಳು. ವಿಪ್ರನಾರಾಯಣನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಕ್ಕೀಡಾಗಿ ಎಂತಹ ದಿವ್ಯ ವೈರಾಗ್ಯ ಜೀವನವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳಿಗಾಗಿ ಬದುಕನ್ನು ಮಣುಗೂಡಿಸಿದನೆಂದು ಮನದಲ್ಲೇ ಮರುಗಿದನು. ಹಿಂದಿದ್ದ ವೈರಾಗ್ಯವು ಪುನಃ ಈತನಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಿತು. ದೇವದೇವಿಯು ಸೂರೆಗೊಂಡ ಈತನ ಪ್ರೇಮವು ಮತ್ತೆ ರಂಗನಾಥನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು. ದೇವದೇವಿಯಲ್ಲಿ ದಾಸನಾಗಿ ಮನನೊಂದ ಈತನು ಭಕ್ತರ ಭಾಗವತರ ದಾಸನಾದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಲೇ ಭಕ್ತಾಂಪ್ರಿರೇಣು ಎಂದು ಈತನ ಹೆಸರಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವದೇವಿಯು ಮರುಗಿದಳು. ವಿಪ್ರನಾರಾಯಣನಂತೆ ತಾನೂ ಭಕ್ತಳಾಗಲಿಚ್ಛಿಸಿ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿನಿಯಾದಳೆಂದು ಪ್ರತಿೀತಿ ಇದೆ. ತೊಂಡ ರಡಿಪ್ಪೊಡಿಯಾಳ್ವಾರರು ತಮ್ಮ ಭಗವದನುಭವಜನಿತ ಪ್ರೀತ್ಯತಿಶಯವನ್ನು ತಿರುಮಾಲೈ, ತಿರುಪ್ಪಳ್ಳಿಯೆಳುಚ್ಚಿ ಎಂಬ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡಿರುವರು.

ತಿರುಪ್ಪಳ್ಳಿಯೆಳುಚ್ಚಿ ಕೃತಿಯ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳಿಗೆ 'ಶ್ರೀನಿವಾಸ' ರ ಅನುವಾದವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ :

ಕೊಬ್ಬು ಕೂಡಿ ಮೊಲ್ಲೆಯಲಿ ತುಂಬು ಮಲರನು ಕಪ್ಪಿ
ಬೀಸುತ್ತಿದೆ ಇದೋ ನೋಡು ಮೂಡಣದ ಮಾರುತ ;
ಹೂವಿನಾಕ್ರಯದ ನಿದ್ರೆಯನು ಚೆ ಎಚ್ಚೆತ್ತು
ಇಬ್ಬನಿಗೆ ನೆನೆದ ಚೆಲುಗರಿಯ ಕದರುತಿದೆ ;
ಬಿಲದ ಬಾಗಿಲ ತರದ ಹಿರಿಯ ಮೊಸಳೆಯ ಬಾಯ
ಬೆಳ್ಳನೆಯ ಕೋರಹಲ್ಲನ ವಿಪಕೆ ಸುಗಿದು
ನೊಂದ ಆನೆಯ ಮಿಗಿಲ ಡೂಸರನು ಕಳೆದವನು
ಓ ರಂಗನಾಥ ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಬಿಜಗೆಯು .

ಇರುಳುರುಳಿ ಹಗಲೊಡೆಯುವ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬಹು ಅಂದದಿಂದ
ಈ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿರುವರು :

ಸೂರಿಯನ ಕರ ಸುತ್ತ ದೆಸೆಗಳಲ ಹರಹಿತು ;
ಒತ್ತಾದ ತಾರಗಳ ಮಿನುಮಿನುಗು ಸೊರಗಿತು ;
ಪಸರಿಸಿದ ಕಳೆಯ ಹಿಮಕರನು ಮಂಕಾದನಿಕೊ ;
ಹರಡಿದ್ದ ಕತ್ತಲೋಡಿತು ; ಹನುರು ತೋಟಗಳ
ಕಂಠ ಹೊಂಬಾಳೆಯನು ಅರಳಿಸುತ್ತ ಅದಲೊಳಗು
ನರುಗಂಪ ಕಾರೆ ಬೆಳಗಿನ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿದೆ ;
ಬಲು ಹೊಗರನುಗುವ ಚಕ್ರವ ಹಿಡಿದ ಕೈಯವನೆ,
ಓ ರಂಗನಾಥ ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಬಿಜಗೈಯ್ಯ.

ಹಗಲಾದಾಗ—

ಮೇಟಪಡೆಯ ದನವ ಹೊರಗಟ್ಟಿ ಗೋವಳರು
ನುಡಿಸುತ್ತಿಹ ಕೊಳಲು ಗೋಳಿಯ ಗಂಟೆಯಾರವ
ಬೆರೆದಾ ಬರುವಿ ಶಬ್ದ ದೆಸೆಗಳನು ವ್ಯಾಪಿಸಿತು,
ಜೇನ್ತುಂಬಿ ಬಯಲ ಸಾರಿತು . . .

ಮತ್ತೆ—

ಹೂತೋಟಗಳಿಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಹಾಡುತ್ತಿವೆ ;
ಹೋಯಿತ್ತು ಇರುಳು, ಬೆಳಕಿದೋ ಬಂದಿದೆ ;
ಘೋಷಿಸುವ ಕಡಲ ರವ ಮೂಡಲನು ತುಂಬಿದೆ ;
ಮದಿಸಿರುವ ತುಂಬಿ ಮೂರೆಯುವ ತಾವರಯ ಕೋದ
ಚೆಲುವ ಹೂಮಾಲೆ ಕೈಯಲ ಆಡುತ್ತಿರೆ ಸುರರು
ನಿನ್ನಡಿಯೊಳಿಡಲು ತಂದಿಹರದನು. ಇಂತಿರಲು
ಲಂಕಾದಿಪತಿಯ ಕುಲ ಸೇವಿಸುವ ಮಂದಿರದ
ಓ ರಂಗನಾಥ ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಬಿಜಗೈಯ್ಯ.

‘ಶ್ರೀನಿವಾಸ’ರು ಹೇಳುವಂತೆ “ ಕೇವಲ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದೇ
ಬಗೆದರೂ ಈ ಕೃತಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಕವಿತೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪಬೇಕು.
ಇದರ ನೋಟ ಕವಿಯದು, ಇದರ ಮಾತು ಕವಿಯದು, ಇದರ
ಕಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಾವ್ಯದ್ದು ” (ವಿಮರ್ಶೆ ೪ — ಪು. ೧೧೮).

೮. ತಿರುಪ್ಪಾಣಾಳ್ವಾರ್

ತಿರುಪ್ಪಾಣಾಳ್ವಾರರು ತೊಂಡರಡಿಪ್ಪೊಡಿಯಾಳ್ವಾರರಂತೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ ; ಅಂತ್ಯಜರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಇವರ ಜನ್ಮಸ್ಥಳ ಉರೈಯೂರ್ ಎಂಬುದು. ಈ ಭಕ್ತರು ಗಾನ ಪ್ರಿಯರು. ಗುರುಪರಂಪರಾಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು “ ಭಗವದ್ಗಾನವಿದ್ಯೆಯ ನಾರ್ವಭೌಮ ” ರೆಂದು ಕರೆದಿದೆ. ಸತ್ಯಗುಣ ಪ್ರಚುರರಾಗಿಯೂ ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ಈ ಭಾಗವತರು ಶ್ರೀರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿಯ ತೆಂಕಣ ಕರೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡಲು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೊಂದು ಗುಡಿಸಿಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇದು ಶ್ರೀ ರಂಗನಾಥನ ದೇವಸ್ಥಾನವ ಕಡೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಗುಡಿಸರಾಗಿತ್ತು. ಅಂತ್ಯಜರಾದದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನ ದರ್ಶನವಂತೂ ದುರ್ಲಭವಷ್ಟೆ. ಅದರಿಂದ ಅವರು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗಲೆಲ್ಲಾ ದೇವಸ್ಥಾನವ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಕೂಡುವ ಪದ್ಧತಿ. ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಪ್ರದರ್ಶಕವಾದ ಗೀತಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಜೀಣಾವಾದ್ಯನಮೇತ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರ ಭಕ್ತೃತಿಶಯವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದ್ದಿತು. ಅಂತ್ಯಜರಾಗಿದ್ದರೂ ಇವರ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದುದಿನ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು.

ಲೋಕನಾರಂಗರೆಂಬ ವಿಶ್ವೋತ್ತಮರು ಚಿನ್ನದ ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಇತರ ಅರ್ಚಕರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನ ತಿರುಮಜ್ಜನೆ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕೆ ನದಿಯಿಂದ ನೀರು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ರಸ್ತೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಆಳ್ವಾರರು ಗುಡಿಗೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನಪರರಾಗಿದ್ದರು. ಲೋಕನಾರಂಗ ಮುನಿಗಳೊಡನೆ ಇದ್ದ ಅರ್ಚಕನೊಬ್ಬನು ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯನ್ನು ಬೇಗನೆ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟು ಸರಿಯೆಂದು ಕೂಗು ಹಾಕಿದನು. ಭಕ್ತಿಪರವಶತೆಯಿಂದ ಮೈಮರೆತಿದ್ದ ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಗೆ ಇದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಸರಿಯೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲ. ಲೋಕನಾರಂಗರಿಗೆ ತಾನು ಉತ್ತಮ ಜಾತಿಯವನೆಂಬ ಅಹಂಕಾರವು ಇನ್ನೂ ಉಳಿ

ದಿತ್ತು. ಆದರಿಂದ ಕೂಗಿದರೂ ಏಳದಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲನ್ನು ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯ ಕಡೆಗೆ ಎಸೆದರು. ಅದು ಅವನ ಹಣಿಗೆ ತಗುಲಿ ರಕ್ತ ಸುರಿಯಲು ಮೊದಲಿಟ್ಟಿತು. ಯೋಗಿಯು ಬೆಚ್ಚಿ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡನು. ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಲೋಕನಾರಂಗರನ್ನು ನೋಡಿ ಎಂತಹ ಅಪಚಾರವಾಯಿತೆಂದುಕೊಂಡು ಖಿನ್ನನಾಗಿ ಕ್ಷಮಾಪಣೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದನು. ಈ ಚರ್ಯೆಯನ್ನು ಕಂಡ ಲೋಕನಾರಂಗ ಮುನಿಗಳು ಚಿಂತಾ ಕ್ರಾಂತರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಂದು ನಡೆದ ಘಟನೆಯನ್ನು ಆಗಾಗ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾ ಗುಡಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಆ ದಿನ ನಡೆದ ಭಾಗವತಾಪಚಾರಕ್ಕೆ ಮನನೊಂದರು. ಎಂದಿನಂತೆ ಶ್ರೀರಂಗನಾಥನ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸನ್ನತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯ ನಿರ್ಮಲ ಭಕ್ತಿಯೂ, ಶಾಂತ ಸ್ವಭಾವವೂ, ಸಂಗೀತ ಮಾಧುರ್ಯವೂ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆದಿತ್ತು. ಆದರೂ ಜಾತಿಯ ಕಟ್ಟು! ಅಂತ್ಯಜನಾದ ಆತನೊಡನೆ ಸಹವಾಸ ಬೆಳೆಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಅಂತಹ ಭಕ್ತನಿಗೂ ಕೂಡ ಎಡೆಕೊಡದ ಆಚಾರವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸದಾಚಾರವೇ? ಇಷ್ಟು ಭಗವತ್ಪ್ರೇಮ ಪೂರಿತವಾದ ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ರಂಗನಾಥನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳವುಗಳಲ್ಲವೇ? ನಿರ್ಮಲ ಹೃದಯನೂ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನೂ ಆದ ಆತನ ಸ್ವರ್ಶವು ಪಾಪವೇ?—ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಲೋಕನಾರಂಗರ ಮನದಲ್ಲಿ ಏಳುತ್ತಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಇದೇ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನರಾಗಿ ಮುನಿಗಳು ಮಲಗಿದರು. ಇವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲೋ ಸುಗವೋ ಎಂಬಂತೆ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಕನಸಾಯಿತು. ರಂಗನಾಥನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ “ನನ್ನ ಅಂತರಂಗ ಭಕ್ತನಾದ ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯನ್ನು ಇಂಥ ಕ್ರೂರವರ್ತನೆಗೆ ಈಡುಮಾಡುವುದು ನಿನಗೆ ತಕ್ಕದೇ? ಅವನ ಹಣಿಗೆ ತಾಕಿ ಗಾಯಮಾಡಿದ ಕಲ್ಲು ನನ್ನ ಹಣಿಗೆ ತಗುಲಿತೆಂಬುದನ್ನು ನೀನು ಬಲ್ಲೆಯಾ? ತಿರುಪ್ಪಾಣಿ

ಯನ್ನು ಅಂತ್ಯಜನೆಂದೂ ಸಿಕ್ಕಷ್ಟನೆಂದೂ ಭಾವಿಸಬೇಡ. ಅವನು ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯನು, ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ, ನನ್ನ ದಾಸ. ನೀನು ಆತನೇನೆಂದೆ ಹೋಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆತನನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕುಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ಸವದೊಡನೆ ನನ್ನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಕರತರ ಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆ. ನೀನದರಂತೆ ನಡೆ. ಇದೊಂದೇ ನೀನು ಮಾಡಿರುವ ಮಹಾಭಾಗವತಾಪಚಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು.

ಬೆಳಗಾಯಿತು. “ ಈಗೀಗ ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಪು ಸಫಲವಾಯಿತು. ಈ ದಿನ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸುಪ್ರಭಾತದ ದಿನ ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವರಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಲೋಕಸಾರಂಗರು ಓಡಿದರು. ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯು ಕೈಯಲ್ಲೆ ತಂಬೂರಿ ಹಿಡಿದು ಅರ್ಧ ನಿಮಿಷಾಲತಲೋಚನರಾಗಿ ಸೂರ್ಯನಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರುವ ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣ ನನ್ನು ಕುರಿತು ಹಾಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಲೋಕಸಾರಂಗರು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವರ ಪಾದಗಳಿಗೆ ತಾವು ಮಾಡಿದ ಅಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ಷಮಾಪಣೆಯನ್ನು ಬೇಡಲು, ತಿರುಪ್ಪಾಣಿ ಅಳ್ವಾರರು ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು “ ಅಯ್ಯೋ! ಇದೇನು ದಿಟವೋ ಕನಸೋ ” ಎಂದು ಕೂಗಿ “ ನಾನು ಕುಲಹೀನ, ಪಂಚಮ. ನನ್ನನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಮುಟ್ಟಬೇಡಿ ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಿಂದುಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದರು. ಲೋಕಸಾರಂಗರು “ ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯನ್ನು ರಂಗ ನಾಥನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಒಯ್ಯಬೇಕೆಂದು ತನಗೆ ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ ” ಎನ್ನುಲು ಅವರು “ ರಂಗನಾಥನ ಪವಿತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಡಲು ತಾವು ಯೋಗ್ಯರಲ್ಲ ” ಎಂದು ದೂರದೂರ ಸರಿದರು. ಲೋಕ ಸಾರಂಗರು, “ ನೀವು ರಂಗನಾಥನ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಡಬೇ ಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೀಗೆ ಆಗದಂತೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಕುಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಕರೆದೊಯ್ಯುವೆನು. ಇದು ರಂಗನಾಥನ ಆಜ್ಞೆ, ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ, ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬೀಳಬೇಕು ” ಎಂದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯು, “ ಆತನ ಸಂಕಲ್ಪವಿದ್ದಂತಾಗಲ.

ನನ್ನದಿಂದ ತನೆ ಹೊರಡುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಈಶನಿಗೆ ಯಾರು ಅಡ್ಡಿ ಬರಬಲ್ಲರು ! ಅವನು ನಡೆಸುವುದೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯ ದಕ್ಕಾಗಿ. ನಾವಿರುವುದು ಆತನ ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ, ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ. ಅವನಿಚ್ಛೆಬಂದಂತಾಗಲಿ. ನೀವು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನಾನು ತಮಗೆ ಶರಣು" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಲೋಕನಾರಂಗರು ತಿರುಪ್ಪಾಣ್ಯೆಯನ್ನು ಹಗಲಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ವಿಜಯೋತ್ಸವದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಸೇನಾನಾಯಕನಂತೆ ಶ್ರೀರಂಗದ ಗುಡಿಗೆ ಕರೆತಂದರು. ಗುಡಿಯ ಆವರಣಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಜನರ ಕೋಲಾಹಲದ ಮಧ್ಯೆ ಹೊರಟು ರಂಗಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ತಿರುಪ್ಪಾಣ್ಯೆಯಾಳಾರರನ್ನು ನೆಲಕ್ಕಿಳಿಸಿದರು. ತಾವೆಂದೂ ಚರ್ಮಚಕ್ಷುಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಾಣದ ರಂಗನಾಥನನ್ನು ಅವರು ದರ್ಶನಮಾಡಿಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಿಗ್ಗಿ ಆನಂದಬಾಷ್ಪಗಳನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ವರ್ಷಾಂತರಗಳು ರಂಗನಾಥನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ತನುಮನಗಳನ್ನು ಭಗವಂತನ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು. ನಿತ್ಯದರಿದ್ರನು ನಿಧಿಯನ್ನು ಕಂಡಂತಾಯಿತು. ಅರ್ಚಾಮೂರ್ತಿಯಾದ ರಂಗನಾಥನ ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪಾದಾದಿ ಕೇಶಾಂತವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿ ಆ ಅನುಭವಜನಿತ ಪ್ರೀತ್ಯತೀತಿಯಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದ 'ಅಮಲನಾದಿಪಿರಾನ್' ಎಂಬ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಹಾಡಿದರು. 'ಆರಂಗತ್ತಮ್ಮಾನ್ ತಿರುಕ್ಕಮಲಪಾದಂ ವನೈ ಕಣ್ಣಿನುಳ್ಳನಳ್ಳೊಕ್ಕಿನ್ನವೇ' 'ರಂಗಧಾಮನ ತಿರುಕಮಲ ಪಾದಗಳು ಬಂದೆನ್ನ ಕಣ್ಣಿನೊಳು ಹೊಕ್ಕವೇ' ಎಂದು ಹಾಡತೊಡಗಿದರು. ಈ ರೀತಿ ಈ ಹರಿಜನೋತ್ತಮರಿಗೆ ದೇವಾಲಯ ಪ್ರವೇಶವಾಯಿತು. ಅಂದು ನಡೆದ ಘಟನೆ ಇಂದು ನಡೆಯಬಾರದೇಕೆ ಎಂದು ಅನೇಕರು ಈ ದಿನ ಕೇಳತೊಡಗುವುದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ತಿರುಪ್ಪಾಣ್ಯೆಯ ಕತೆಯನ್ನು ಆದೇ ಹೆಸರಿನ ಗೀತಪ್ರಧಾನವಾದ ರೂಪಕದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿ ಕನ್ನಡನಾಡಿಗೆ ಮಹೋಪಕಾರ

ಮಾಡಿರುವ ಶ್ರೀನಿವಾಸರು ಆ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ 'ಅಮಲನಾದಿ ಪಿರಾನ್' ಪದ್ಯದ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಅದರ ಮೊದಲ ಪದ್ಯವಿದು :

ಅಮಲನಾದಿ ಪಿರಿಯ ತನ್ನ ಜನಕೆ ನನ್ನ ನಾಳಗೆಯ್ಯ
 ವಿಮಲನಡಿಯ ದೇವರೊಡೆಯ ನನ್ನ ಗಂಗಧಾಮನಡಿಯ
 ಕಮಲ ಎನ್ನು ಕಣ್ಣು ಹೊಕ್ಕು ಇಂದು ಎದೆಯ ತಣಿಸುತಿಹವು ;
 ಅಮಮ ನನ್ನ ಕುರಿತು ಇವನ ಕರಣಿಯೆನಿತು ಕಂಡನೇ.

ಕುಲವಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಕುಲವನ್ನಿತ್ತ ಭಗವಂತನ ಕೃಪಾತಿಶಯವನ್ನೂ ಕೊಂಡಾಡುವರು :

“ ಭಾರವಾದ ಹಳೆಯ ಪಾಪದ ಅಂಚನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಕುಳಮಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು ; ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಒಳಗನ್ನೂ ಹೊಕ್ಕನು.”

ಭಗವಂತನು ತನ್ನ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಆದೇಷ್ಟು ಸುಲಭವು ಎನ್ನುವುದು ಆಳ್ವಾರರ ಜೀವನದ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಈಶನಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಸವಿಯನುಂಡ ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯು “ ಇವನನ್ನು ಕಂಡೆ ಕಣ್ಣು ಮತ್ತೊಂದನ್ನೂ ಕಾಣವು ” ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬರುವರು. ಇಂತಹ ದಿವ್ಯ ಜೀವನ ತಿರುಪ್ಪಾಣಿಯವರದು.

೯. ತಿರುಮಂಗೈ ಆಳ್ವಾರ್

ಆಳ್ವಾರರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರ್ ಎಂಬ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಆಳ್ವಾರರು ತಿರುಮಂಗೈ. ಇವರು ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೇಡರ ಗುಂಪಿನವರು. ಇವರ ತಂದೆ ಚೋಳರಾಜನ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ತನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕ್ರಮೇಣ ಚೋಳ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದನು. ತಂದೆಯಂತೆ ತಾನೂ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅವನಂತೆಯೇ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯಾದನು. ಚೋಳರಾಜನ ವಿಜಯಯಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕಾದಾಡಿ ಸನ್ಮಾನ ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಇವನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ

ವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದ ಚೋಳರಾಜನು ಇವನನ್ನು ಚೋಳರಾಜ್ಯದ ತಿರುವಾಳಿ ನಾಡೆಂಬ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಪಾಳೆಯಗಾರನನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದನು.

ಇವನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ ಹೆದರದವನಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯ ಯೌವನ ಐಶ್ವರ್ಯಗಳಿಂದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ರಸಿಕನಾಗಿದ್ದನು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಚದುರನೋ ಅಂತೆಯೇ ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ, ನಾಟಕ, ಪದ್ಯರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕುಶಲ. ವೈರಾಗ್ಯದ ಸೋಂಕೇ ಇವನಿಗೆ ತಾಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬೇರೊಂದು ಸುಖಕ್ಕೆ ಇವನು ಆಸೆಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖವಿಲ್ಲದ ಜೀವನವು ಹುರುಳಿಲ್ಲದ ಜೀವನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ತಿರುವಾಳಿ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಿರುವೆಳ್ಳಕ್ಕುಳಮ್ ಎಂಬ ತಾವರೆಯ ಕೊಳ. ಒಂದು ದಿನ, ಕೆಲವರು ಅಪ್ಪರಕನ್ನಿಕೆಯರು ವಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಆ ಕೊಳದೆಡೆಗೆ ಬಂದರಂತೆ. ಕೊಳದ ತಾವರೆಗಳಿಗೆ ಮನಸೋತು ತಿರುಮಾಮಗಳ್ ಎಂಬ ಅಪ್ಪರ ಕನ್ನಿಕೆಯು ಕೊಳದ ಸೋಪಾನದಮೇಲೆ ನಿರೀನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಅರಳಿದ ತಾವರೆ ಹೂಗಳನ್ನು ಕಿಳುಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಾರದಿದ್ದು ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಇವಳನ್ನಲ್ಲೆಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕವರು ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅವಳು ದಿಕ್ಕು ತೋರದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಳು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಔಷಧಿಯ ಮೂಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು ವೈಷ್ಣವ ವೈದ್ಯನೊಬ್ಬನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಂದು ಕೊಳದಲ್ಲೆಳೆದನು. ಒಂಟಿಗಳಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಯುವತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ ನೀನು ಯಾರಮ್ಮಾ, ಇಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿರಲು ಕಾರಣವೇನು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ ನಾನು ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರೊಡನೆ ವಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ. ಹೂಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ನನಗಾರೂ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೊಡನೆ ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದವನನ್ನು ಬೇಡಿದಳು. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಈ ವೈಷ್ಣವ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಅತ್ಯಾನಂದವಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ತಾವರೆ ಕೊಳದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ದೊರಕಿದ್ದರಿಂದ ಇವಳಿಗೆ ಕುಮುದವಲ್ಲ ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದನು. ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಸೌಂದರ್ಯ ಲಾವಣ್ಯಗಳು ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿದ್ದ ಇವಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವರನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಮದುವೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು.

ಹೆಂಗಳ ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದ ತಿರುಮಂಗೈಗೆ ಇವಳ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯಗಳ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿತು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನೆಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಶಲ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಆ ವೈಷ್ಣವ ವೈದ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಆತನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಕುಮುದವಲ್ಲಿಯು ಏತಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಅವನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ವಿಂಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆದು ಹೂರಟುಬಿಟ್ಟಳು. ಇಂತಹ ಸೌಂದರ್ಯದ ಕನಸನ್ನು ಇವನೆಂದಿಗೂ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. “ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ, ಈ ಲಾವಣ್ಯದ ನಿಧಿ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬಂತು?” ಎಂಬುದಾಗಿ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅವನು ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅರುಹಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ “ನನಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಈ ರತ್ನವು ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗಿನಿಂದ ನನಗೊಂದು ಹೊಸ ಚಿಂತೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತಿದೆ. ಇವಳಿಗಾಗಿ ಅನುರೂಪನಾದ ವರನನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಿತ್ತನು. ಇದಕ್ಕೆ “ನೀವೇನೂ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಡಿ. ನನಗೆ ಮದುವೆಯಿಲ್ಲ. ಈ ಯುವತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಲು ಇಷ್ಟವಿದೆಯೇ” ಎಂದು ತಿರುಮಂಗೈ ಕೇಳಿದನು. “ನನಗೇನೋ ಇಷ್ಟವೇ. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು” ಎಂದುತ್ತರ ಬಂದಿತು. ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಲಾಗಿ ಕುಮುದವಲ್ಲಿಯು ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತನಲ್ಲದ ಯಾರಿಗೂ ನಾನು

ಒಲಿಯಲಾರೆ ಮತ್ತು ಇವನು ಪೈಷ್ಲವನಾದರೆ ನನ್ನ ಅಡ್ಡಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಆತನು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಒಪ್ಪಿ ಪಂಚಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿ ವೈಷ್ಣವದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಬಂದನು. “ ಈಗ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರತವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು: ಏನೆಂದರೆ, ಪ್ರತಿದಿನವೂ ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತರಿಗೆ ಆರೋಗಣೆ ಗೈದು ಅನಂತರ ಊಟಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಬೇರೆ ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದಳು. ಅದೂ ಆಗಬಹುದೆಂದು ಒಪ್ಪಿದಪೂಲೆ ಕುಮುದವಲ್ಲಗೂ ತಿರುಮಂಗೈಗೂ ಮದುವೆಯಾಯಿತು.

ಕುಮುದವಲ್ಲಗೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟಂತೆ ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತರ ಕೃಂಕರೈ ನಡೆದುಬಂತು. ಇದರ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಳೆಯದ ಬೊಕ್ಕಸವನ್ನು ಬರೆದುಮಾಡಲು, ಚೋಳರಾಜನು ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿದುತರ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೈವಿಕವಾಗಿ ಗುಪ್ತಧನವೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಹಣವನ್ನು ತಿರುಮಂಗೈ ತೆತ್ತು ಸ್ವತಂತ್ರನಾದನು. ಆದರೆ ಉದ್ಯೋಗ ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಬಡತನ ಬಂತು. ಕುಮುದವಲ್ಲಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಂತೆ ನಡೆಯಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆತುರದಿಂದ ತನ್ನ ಜಾತಿಯ ಕನ ಬಾಗಿದ್ದ ದರೋಡೆಗೆ ಪುನಃ ಕೈಹಾಕಿದನು. ಮಾತು ತಪ್ಪುವುದಕ್ಕೆಂತ ನಾಯುವುದು ಲೇಸೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಈ ತನ್ನ ಪ್ರೇಯಸಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನೀತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನೀತಿಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು. ಇವನದೊಂದೇ ಗುರಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ; ಅದು ಕುಮುದವಲ್ಲಯ ಮುಖೋಲ್ಲಾಸ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವರಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಪಹರಿಸುತ್ತ ಬಂದನು. ಈ ದಾರಿಹೋಕನ ಕಾಟ ತಡೆಯಲಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಮುಳ್ಳು ಪೊದರುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ತಿರುಮಂಗೈಯ ಆತ್ಮದ ಮೊಗ್ಗು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆರಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಡುಪಾಪಿಯ ಜೀವನವು ಪುಣ್ಯಜೀವನವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮವಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಕಹಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಹಿ ಹುಟ್ಟುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದೊದಗಿತು. ಭಗವಂತನ ನಿರ್ಹೇತುಕ ಕೃಪೆಯಿಂದಲೇ ಇದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಆಳಾರರಲ್ಲರೂ ನಂಬಿದ್ದರು. ಅವನ

ಕೃಪೆ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನ ಕನಕಂತ ಕಡೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು. ಅವನ ಕೃಪೆ ಇದ್ದರೆ ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಅಹಲೈಯು ಉದ್ಭವಿಸಿದಂತೆ, ಕನದಲ್ಲಿ ರತ್ನ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ, ಪಾಪಿಜೀವನದಿಂದ ಪವಿತ್ರತೆಯ ಜೀವನವು ಹುಟ್ಟಬಹುದೆಂಬುದು ಭಾಗವತ ಮತದ ನಂಬಿಕೆ. ತಿರುಮಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲು ಕುಮುದ ವಲ್ಲಿಯು ನಿಮಿತ್ತವಾದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ತಿರುಮಂಗೈ ಮರದಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾರಾಯಣನೇ ಮದುವೆ ಗಂಡಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಮದುವಣಿಗಿತ್ತಿಯಾಗಿ ವೇಷ ಮರೆಸಿಕೊಂಡು ವೈತುಂಬ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಮದುವೆಯ ಮೆರೆವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿವಾರ ಸಮೇತ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿರುಮಂಗೈ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಮೆರೆವಣಿಗೆಯ ಪರಿವಾರದವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪರಾರಿಯಾದರು. ಮದುವಣಿಗ ಮದುವಣಿಗಿತ್ತಿಯರು ತಿರುಮಂಗೈಯ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡರು. ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಆಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಲು ಹೋದಾಗ ಎತ್ತಲಾರ ದಷ್ಟು ಭಾರವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂತು. ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸು ವುದೂ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನವು ನಿಷ್ಫಲ ವಾದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ಮದುವಣಿಗನಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟುಕೊಂಪು, “ ಎರೋ ಮಂತ್ರವಾದಿ! ನೀನೇನೋ ಮಂತ್ರ ಹಾಕಿರುವೆ ” ಎಂದು ಆವೇಶದಿಂದ ಕೂಗಿದನು. “ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿನಗೂ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವೆನು. ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಂತು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟರೆ ಮಂತ್ರ ಹೇಳಿಕೊಡುವೆನು ” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಬಂತು

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ, “ ಹಾಗೋ! ನಿನಗೆ ತಲೆಬಾಗಬೇಕೋ ; ಅದು ನನ್ನಿಂದಾಗದು. ಇಗೋ ನೋಡು, ಮಂತ್ರ ಹೇಳಿಕೊಡ ದಿದ್ದರೆ ” ಎಂದು ದರೋಡೆಗಾರನು ಒರೆಯಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ನೆಳೆದನು. “ ಹಾಗಾದರೆ ಮಂತ್ರ ತೆಗೆದುಕೋ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ

ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಮಾಡಲು ಅದನ್ನು ಉಸುರಿ
 ದೊಡನೆಯೇ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಎತ್ತಲಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ
 ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ ತಿರುಮಂಗೈ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಲು
 ಮದುವಣಿಗ ಮದುವಣಿಗಿತ್ತಿಯರ ಬದಲು ಗರುಡಾರೂಢನಾದ
 ಲಕ್ಷ್ಮೀನಹಿತನಾದ ನಾರಾಯಣನ ಕಣಸು ಕಂಡನು. ಕಾಂಚನ
 ಗಿರಿ ಶೃಂಗದಮೇಲೆ ತೇಲುವ ಕಾರ್ಮುಗಿಲಿನಂತೆ ಕಂಡಿತು
 ಆ ದೃಶ್ಯ. ಅವನ ಹೃದಯ ಪರಿತಾಪದಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸಿತು ;
 ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಶೋಧನೆಮಾಡಿಕೊಂಡನು ;
 ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾರ್ಪಣಮಾಡಿ ಆತನ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕೆ ತನ್ನ
 ಜೀವನವನ್ನು ಮುಡುಪಾಗಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಪ್ರಪಂಚದ ಭೋಗೈ
 ಶ್ವರ್ಯಗಳು ಹುಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ಕಡೆಯಾದವು. ಭಗವದನುರಾಗಕ್ಕೆ
 ಸರಿಗಟ್ಟುವ ಅನಂದ ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮನಗಂಡನು. ನೀಲ
 ನೆಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದ ಈ ದರೋಡೆಗಾರನಿಗೆ ತಿರುಮಂಗೈ
 ಅಳ್ವಾರ್ ಎಂದು ಹೆಸರು ಬಂತು. ಪೆರಿಯ ತಿರುಮೋಳಿ, ತಿರು
 ಕ್ಕುರುನ್ದಾಂಡಗಮ್, ತಿರುನೆಡುಂದಾಂಡಗಮ್, ತಿರುವೆಳಕ್ಕುಟ್ಟಿ
 ರುಕ್ಕೈ, ಶಿರಿಯ ತಿರುಮಡಲ್, ಪೆರಿಯ ತಿರುಮಡಲ್ ಎಂಬುವು
 ಇವರ ಪ್ರಬಂಧಗಳು. ಅವರ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು 'ಶ್ರೀನಿ
 ವಾಸ' ರು ಅನುವಾದ ಮಾಡಿರುವರು. ತಿರುಮಂಗೈ ತಮ್ಮ
 ಜೀವನದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೂ ತನ್ನ ಬಾಳು ದೇವರಲ್ಲಿನ ಭಕ್ತಿ
 ಯಿಂದ ಹೆಸನಾದ ರೀತಿಯನ್ನೂ ಈ ಪದ್ಯ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ
 ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ :

- ಬಾಡಿವೆನು ; ಬಾಡಿ ಮನಮರುಗಿದನು, ಪಿರಿಯ ದೂಸರ ಈ
 ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ
- ಕೂಡಿವೆನು ; ಹರೆಯದ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೂಡಿ ಅವರು ಕೊಡುವ
 ಸಂಬಂಧವನ್ನೇ ಆಶಿಸಿ
- ಓಡಿವೆನು ; ಓಡಿ ಉಳಿಸುವ ಓಂದು ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಜ್ಞಾನವೆಂಬ
 ಪಿರಿಯ ಪದವಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು
- ನಾಡಿವೆನು ; ನಾಡಿ ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡೆನು ನಾರಾಯಣಾ
 ಎಂಬ ಹೆಸರನು .

ಇದು ಜೀವಜ್ಞೇ ಅಮೃತಜ್ಞೇ ಎಂದು ಎಣಿಸಿ ಕರಗಿ ಆಯಾ
ಹೆಣ್ಣಳ ಎದೆಯನ್ನೇ ಗತಿಯೆನ್ನುತ್ತ
ಪಾಪಿಯಾದ ನಾನು ತಿಳಿಯದ ಇರಲು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಹಳದಾಗಿ
ಎಷ್ಟು ದಿನ ನಷ್ಟವಾಯಿತು!
ರಕ್ಕೆಗೂಡಿದ ಅಂಚೆ ಜೊತೆಯ ಹಕ್ಕಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಣರವ ಸುತ್ತು
ಹೊನಲಿನ ಕೊಡಂದೆಯನ್ನು ಸೇವಿಸಿ
ನನ್ನ ನಾಲಗೆಯಿಂದ ಬದುಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಂಡುಕೊಂಡೆನು
ನಾನು ನಾರಾಯಣಾ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು.

ಇವರ ಕವಿತೆಗಳು ಜನರ ಹೃದಯವನ್ನು ಹೊಕ್ಕವು. ಐವ
ರಿಗೆ “ನಾರ್ ಕಪಿ ಪೈರುಮಾಳ” ಎಂಬ ಹೆಸರು ಸಂದಿತ್ತು.
ಆಶು, ಮಧುರವು, ಚಿತ್ರವು, ವಿಸ್ತಾರವು ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಧ
ವಾದ ಪದ್ಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆನಿಸಿಕೊಂಡರು.

ತಮ್ಮ ಪರಿತಾಪದ ಬೇನೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹುವ ನಿಟ್ಟು
ಸಿರೋ ಎಂಬಂತಿದೆ ಈ ಪದ್ಯ :

ಕಳನು ನಾನು, ಕಡಕು ಮಾಡಿದೇನೆ, ಕಂಡ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಆರೆ
ದಿದೇನೆ : ನಿಜ.

ಆದರೂ ತಿಳಿದವನಾದೆನು. ಉದ್ಧಾರವಾಗುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು
ಸೇರಿದೆನು. ಬೇಗನೆ ದೇವರ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆದೆನು.

ಒಳಗೆಲ್ಲ ಕರಗಿ ಕೊರಲು ಸಡಿಲವಾಗಿ ದನಿಗೊಟ್ಟು ಮೈಯೆಲ್ಲ
ಕಣ್ಣೀರು ಸೇರಿಸಲು

ಕಗ್ಗತ್ತಲ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹಗಲಲ್ಲಿ ನಾನು ಕರೆಯುತ್ತಿರುವೆನು
ನಾರಾಯಣಾ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು.

“ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತವನಲ್ಲ ನಾನು : ಐದು ಪೊಲನು ಎಳ
ಸುವ ಆಸೆಗಳಿಗೆ ಮನವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದೆನು ” ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಕೊಂಡ ತಿರುಮಂಗೈ “ ಒಳ್ಳೆಯ ಗತಿಗೆ ಬಾಳಿಸುವ ದಾರಿಯನ್ನು ”
ಹಿಡಿದರು. “ ಕುಲವನ್ನು ತರುವ ಸಿರಿಯನ್ನು ತಂದಿಡುವ ” ಈ
ಭಾಗ್ಯ ಇವರವರೆನ್ನದೆ, ಈ ಕುಲ ಆ ಕುಲವೆನ್ನದೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ
ಬಾಳಿಸಬಲ್ಲದೆಂದು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಪೆರಿಯ ತಿರು

ಮಳೆಯ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನು ಪರಮ ಕಾರುಣಿಕನೆಂಬುದನ್ನೂ ಪತಿತ ಪಾವನನೆಂಬುದನ್ನೂ ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿಸಿರುವರು. ಅವುಗಳ ಭಾವಾನುವಾದವಿದು ;

ಬೆನ್ನರ ಒಡೆಯನಾದ ಗುಹನನ್ನು ಕೆಳು ಕುಲದವನೆಂದು ನೀನು ಅನಡ್ಡೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿದೆ. 'ಹರಿಣಾಕ್ಷಿಯಾದ ಸೀತೆ ನಿನ್ನ ಗೆಳತಿ ; ನನ್ನ ತಮ್ಮ ನಿನ್ನ ತಮ್ಮ' ನೆಂದು ಗುಹನಿಗೆ ಹೇಳಿದ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿನದು ! ಗುಹನನ್ನು ಬಾಳಿಸಿದಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಾಳಿಸು, ರಂಗಾ !

ಕಪಿಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೀನು ಕಪಿ ಎಂದು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆತನನ್ನು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣನಖನೆಂದು ತಟ್ಟಕೊಂಡೆ. ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಮೆವನ್ನು ಅವನಿಗಿತ್ತೆ. ಅಂತಹ ಕರುಣೆ ನಿನ್ನದು. 'ಅಂತ' ದೇವನ ಆಡಿಗಳಲ್ಲ ದಾನನು ನಾನು.

ತಾವರೆಯ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಮೊಸಳೆಯ ಬಾಯಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಗಜೇಂದ್ರನನ್ನು ಪಳುವೆಂದು ನೀನು ನಿರಾಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ನೋವಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ನೆನೆದಾಗ ನಡಗರದಿಂದ ಓಡಿಬಂದ ರೋಕದ ಒಡೆಯ ನೀನು. ನಿನ್ನಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಶರಣು.

ವೇವಾ ! ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುನಿಂತ ಮರದಂತೆ ಬಾಳಿನ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬುಡನಹಿತ ಅಳಿಯುವೆನೇನೋ ಎಂದು ಅಂಜುತಿಹೆನು. ಎರಡುಕಡೆ ಉರಿವ ಕೊಳ್ಳೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಇರುವೆಯಂತೆ ಅಂಜುತಿಹೆನು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಂಸಾರದಲಿ ಬೀಳುವೆನೆಂದು ಕರಗುತ್ತಿರುವ ನನ ಹೃದಯವನ್ನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ತಂದಿರಾವೆನು ; ಪ್ರಭುವೇ ! ಕಹಿಯಾದರೂ ಬೇವಿನಲೆಯನ್ನೇ ತಿಂದು ಬದುಕುವುದು ಆ ಮರದ ಹುಳುವು ; ಹೀಗಿರಲು ನಿನ್ನ ಕನ್ನಡಿಗಳ ಸಿಹಿಯನ್ನು ಸವಿದ ನಾನು ಅವುಗಳೇ ನನ್ನ ಬದುಕೆಂದು ಬಗೆದು ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತಿಹೆದೇನಾಶ್ಚರ್ಯ !

ಕೋಲೂರಿ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮುಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಸುಳಿಯುವ ಮುನ್ನ, ಕೋಲೂರಿ ನಿಂತಾಗ ತೂರಾಡುವ ಗತಿ ನಮಗೆ ಬರುವ ಮುನ್ನ, ಪೆತ್ತ ತಾಯಿಂತೆ ನಟಿಸಿ ಬಂದ ರಕ್ಕಸಿಯು ಉಸಿರನ್ನು ಹೀರಿದ ನಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ತಲೆಬಾಗುವ.

೧೦. ಮಧುರಕವಿಯಾಳ್ವಾರ್ ಮತ್ತು ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರ್

ಮಧುರಕವಿಯಾಳ್ವಾರರ ಮತ್ತು ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರ ಜೀವನಗಳು ಒಂದರಲ್ಲೊಂದು ಬೆರೆದ ಜೀವನಗಳು. ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರೆಂಬ ಮರವನ್ನು ಅಶ್ರಯಿಸಿದ್ದ ಬಳ್ಳಿ ಮಧುರಕವಿಯಾಳ್ವಾರರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದ ಮಧುರಕವಿಗಳು ವೈಷ್ಯವೃತ್ತಿಯ ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರನ್ನು ತಮ್ಮ ಪರಮಾಚಾರ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಆಂಗೀಕರಿಸಿ "ಆಚಾರ್ಯದೇವೋ ಭವ" ಎಂಬುದನ್ನು ಆಕ್ಷರಶಃ ತಮ್ಮ ಆಚಾರ್ಯ ನಿಷ್ಠೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದರು. ಕುಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಗುಣಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಿರಿಮೆ ಏನೆಂಬುದು ಇವರ ಜೀವನದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು.

ತಾಮ್ರಪರ್ಣ ನದೀತೀರದಲ್ಲಿ ಕುರುಗೂರೆಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಇವರಿಗೆ ಶರಗೋಪ ಎಂದೂ ಹೆಸರು. ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರು ಹುಟ್ಟಿದಾರಭ್ಯ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳ ಪರ್ಯಂತವೂ ಹುಣಿಸೆಮರದ ಪೊಟರೆ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಬಾಯಿ ತೆರೆಯದೆ ಯೋಗಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆಂದು ಐತಿಹ್ಯ. ಹೀಗಿರಲು ಬದರಿಕಾಶ್ರಮದಿಂದ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಮಧುರಕವಿಗಳು ಯಾತ್ರೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ತೆಂಕಣ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶವಾದ ತೇಜಸ್ಸೊಂದನ್ನು ಕಂಡರು. ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿಯೂ ಅದು ಒಂದೇ ರೀತಿ ಜ್ವಲಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಆ ತೇಜಸ್ಸನ್ನೇ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ದಕ್ಷಿಣಮುಖವಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ಬಂದರು. ದಿನದಿನವೂ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುರುಗೂರನ್ನು* ಸೇರಿದರು. ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಮಾಯವಾಯಿತು. ಹುಣಿಸೆ

* ಈಗ ಅದು ಆಳ್ವಾರ್ ತಿರುನಗರಿ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಮರದ ಪೊಟರೆಯಲ್ಲ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವಿನ ಕೌತುಕವನ್ನು ತಿಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಲಾಗಿ ಅವರು ನೋಡಿದ ತೇಜಸ್ಸು ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರ ಹೊನ್ನೊಡಲಿನ ಪ್ರಕಾಶಪೂ ೭ಂದೇ ಆಗಿ ತೋರಿತು. ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರು ಪದ್ಮಾಸನಾರೂಢರಾಗಿ ಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತರಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದವು; ಬಲದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಮುದ್ರೆ; ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಯ. ಇದೇನು ಶಿರಾಪ್ರತಿಮೆಯೋ ಎಂಬ ಭ್ರಾಂತಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಪರಿಕ್ಷೆ ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಒಂದು ದಪ್ಪ ಕಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಪ್ಪನೆ ಕಳಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಈ ಸಪ್ತಳವನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ತಮ್ಮ ಕೃಪಾಪೂರ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮಧುರ ಕವಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀರಿದರು. ಅದರೆ ಮಾತೇನೂ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಪರಿಕ್ಷೆಮಾಡೋಣವೆಂದು ಮಧುರಕವಿಗಳು, “ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಉದರದಲಿ ಉದಯಿಸಿದ ಜೀವನು ಯಾವುದನ್ನು ತಿಂದು ಹೇಗಿರುವನು ? ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ, “ ಅದನ್ನೇ ತಿಂದು ಅರ್ಲೇ ಇರುವನು ” ಎಂದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಧುರಕವಿಗಳು ಪರಮಾನಂದ ಧರಿತರಾಗಿ ಯೋಗಿಯ ಪಾದಗಳಿಗೆರಗಿ ತಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿಬಂದ ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರಲ್ಲಿನ ಗಾಢಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರ ಕೊಸುವ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಡಿದರು :

ಕೋಗಿರೆಗಳು ನಿಂತು ಹಾಡುವ ಸುತ್ತು ತೋಟದ ಕುರುಗೂರ
 ಭಕ್ತನೇ
 ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಪಾದದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತೇನೆ.
 ನಾಲಗೆಯಿಂದ ನುಡಿದ ಇಂಪನ್ನು ಸಾರಿದೆನು ;
 ಅನನ ಹೊನ್ನ ಡಿಯ ಮೈಮೆಯನ್ನು ಅಶ್ರಯಿಸಿದೆನು ;
 ದೇವರು ಬೇರೆಯನ್ನ ರಿಯನು ; ಕುರುಗೂರ ಭಕ್ತನ
 ಹಾಡನ್ನು ಇನಿದಾಗಿ ರಾಗದಿಂದ ಹಾಡಿ ಅರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು ಕಾರಿವಾರ ಕಿರಿಯನು
 ಅನಾದಿಯಾದ ಬಲಿಷ್ಠ ಪಾತಕವನ್ನು ರೂಪುಗೆಡಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಲ
 ಿದನು.

ಒಳ್ಳೆಯ ತಮಿಳಿನ ಶರಣೋಪನ ಕರುಣೆಯನ್ನು
ಎಂಬ ದಿಕ್ಕು ಅರಿಯುವಂತೆ ಸಾರುತ್ತೇನೆ.

ನಮಾಳ್ವಾರರಿಗೆ ಅವರ ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲವಾಗಿ ಈಶನಾಕ್ಷಾ
ತ್ಕಾರದ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಅನುಭವವನ್ನು ತಿರುವಿರು
ತ್ತಮ್, ತಿರುವಾಶಿರಿಯಮ್, ಪೆರಿಯ ತಿರುವಂದಾದಿ, ತಿರುವಾ
ಯ್‌ಮೊಳಿ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡಿರುವರು. ತಿರು
ವಾಯ್‌ಮೊಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ತಿರುವಿರುತ್ತಮ್ ಎಂಬ ಕೃತಿಯ
ಲ್ಲಿಯೂ ನಲ್ಲನಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಭವಿಸುವ ಸಂಶ್ಲೇಷ ವಿಶ್ಲೇಷ ಭಾವ
ಗಳಿಂದಲೂ ಶೃಂಗಾರ ಶಾಂತ ರಸಮಿಳಿತವಾದ ಮಧುರರಸ
ದಿಂದಲೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಭಗವತ್ಪ್ರೇಮವನ್ನು
ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ನಲಿದು ಪಾಡಿರುವರು: ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾಯಿಕೆಯ
ಭಾವವನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿಕೊಂಡು ಜಗನ್ನಿಯಾಮಕನಾದ ನಾಯಕ
ನಲ್ಲಿ ಮನನೋತು ಆತನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಆನಂದವನ್ನೂ ಆತನ
ವಿಶ್ಲೇಷದಲ್ಲಿ ಹೃದಯವಿದಾರಕವಾದ ವಿರಹವೇದನೆಯನ್ನೂ ಅನು
ಭವಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ ತಮಗೂ ಭಗವಂತನಿಗೂ ಇದ್ದ ಅಂತರಂಗ
ಪ್ರೇಮವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿರುವರು. ಇದರ ವಿಷಯವಾಗಿ
ಬರೆಯುತ್ತ “ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ” ರು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ :—

“ ಏಷ್ವಲ್ಲದೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದ
ರಲ್ಲಿ ಈ ಕವಿಯು ಜೀವಕ್ಕೆ ತಂಪಾಗುವ ವಿಷಯವನ್ನೂ
ಉದ್ಧರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆನೆಗಳು ಜೊತೆಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದು,
ತಾಯಿಚಿಂಕೆ ಮರಿಯೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯುವುದು ; ನವಿಲು ಗಂಡು
ಹೆಣ್ಣು ಜೊತೆಯಾಗಿ ನಲಿಯುವುದು ; ಈ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನಾವು
ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಒಳ್ಳೆಯದರ ಉಪದೇಶ, ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು
ಕುರಿತ ಹೊಗಳಿಕೆ, ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ವರ್ಣನೆ, ಇಷ್ಟ ದೈವದ
ಆರಾಧನೆ ; ಇವು ಸರಿಸಮನಾಗಿ ಬೆರೆತು ಕೃತಿಕಾರನ ಮುಕ್ತ
ಚೇತನದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಈ ಕೃತಿಗೆ ಸಮನಾದ
ಕೃತಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕವಲ್ಲದ ಸಾಹಿತ್ಯ

ದಲ್ಲಾಗಲಿ ದೊರೆಯುವುದು ದುರ್ಲಭ." (ವಿವರ್ತೆ ೪.— ಪು. ೧೦೩, ೧೦೪.)

ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಿಯನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಪ್ರೇಯಸಿಯ ಭಾವವನ್ನು ಒಳಕೊಂಡ ಭಕ್ತಿ ಒಂದು ರೀತಿಯದು. ಈ ರೀತಿಯ ಮಧುರ ಭಕ್ತಿಭಾವ ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದೆ. ಈ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವು ತಿರುವಾಯ್‌ಮೊಳಿ ಮತ್ತು ತಿರುವಿರುತ್ತಮ್ ಎಂಬುವು. ತನ್ನ ಕವಿತೆಯನ್ನು ನರಸ್ತುತಿಗೆ ಎಂದೆಂದೂ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸ್ತುತಿಗಾಗಿಯೇ ಅದು ಮುಡುಪಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ತಿರುವಾಯ್‌ಮೊಳಿಯ ಪದ್ಯ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವರು :
 “ ಎನ್ನಾ ವಿಲಕ್ಷಕವಿಯಾ ನಿನ್ನೊರುವರ್ಕ್ಕುವ್ ಕೊಡುಕ್ಕಿಲೇ ”
 —ನನ್ನ ನಾಲಗೆಯ ಇನಿದಾದೆ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಇನ್ನಾರಿಗೂ ಕೊಡಲೊರೈ!

ತಿರುವಾಯ್‌ಮೊಳಿಯಲ್ಲಿ ೧೧೦೨ ಪದ್ಯಗಳಿವೆ. ತಿರುವಿರುತ್ತಮ್ ಎಂಬುದು ೧೦೦ ಪದ್ಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿದೆ. ತಿರುವಿರುತ್ತಮ್ ಎಂಬುದು ತಿರುವಾಯ್‌ಮೊಳಿಯ ವಿಷಯವನ್ನೇ ನಂಗ್ರಹವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಲ್ಲದೆ, ಪ್ರೇಯಸಿಯ ಭಾವವನ್ನು ತಾಳಿದ ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನಾದ ಭಗವಂತನಿಗೆ ವಿಶ್ಲೇಷದಶೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಕಳುಹಿಸುವ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಮನೋಹರವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನಿಕ್ಯಷ್ಟರಾದರೂ ಎಷ್ಟು ಜ್ಞಾನಹೀನರಾದರೂ ಭಗವಂತನ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂಥವರ ದಾಸರ ದಾಸನಾಗಲು ತಾನು ಸಿದ್ಧನೆಂಬ ಭಾವವನ್ನು ಒಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವರು.

ಕುಲಗಳ ಸೆರೆ ಎನಿಸಿದ ಜಾತಿಗಳು ನಾಲ್ಕಕ್ಕೂ ಕೆಳಗಿಳಿದವರು, ಅರಿವಿಲ್ಲದವರು, ಚಂಡಾಲರಿಗಿಂತಲೂ ಚಂಡಾಲರಾದರೂ ಚಕ್ರವನು ಹಿಡಿದವನ, ಮಣಿವಣ್ಣನ, ಸ್ವಾಮಿಯ ಆಳೆಂದು

ಮನದೊಳರಿತರ ಅಂತಪ್ಪ ಅಡಿಯಾಳುಗಳ ಅಡಿಯಾಳುಗಳು
ನಮ್ಮೊಡೆಯರು. ಅಂಧವರ ಅಡಿಗಳು ನಮಗೆ ಶರಣು.

ಇನ್ನೊಂದು ಪದ್ಯದಲ್ಲೆ—

ಏಳು ಲೋಕಗಳನುಂಡ ನನ್ನೊಡೆಯ ಎನ್ನಾತ್ಮನಲ್ಲ ನಿನು ಬರೆ
ಬಿರುವೆ. ಈ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನನ್ನನ್ನೇ ನಿನ್ನಗಾಗಿ
ಕೊಟ್ಟೆ. ನಿನ್ನಿಗಿತ್ತ ನಾನೆಂಬುದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದೆತ್ತ ?
ನನ್ನಾತ್ಮನಿಗೆ ಆತ್ಮನೂ ನೀನೇ ಅಲ್ಲವೆ ? ಹೀಗಿರಲು ನನ್ನ
ನಾನಾವುದು, ನಾನೆಂಬುದಾರು ? ನೀನೇ ತಂದ ನಾನು,
ಇದನ್ನೇ ನೀನು ಕೊಂಡೆ.

ತನ್ನ ಜೀವವು ಭಗವಂತನಿಗಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನು
ಕುರಿತು ಈ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿರುವರು :

ನನ್ನೊಡೆಯ ! ನೀನೊಂದು ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿ. ಅದರ ಬಿಸಿಯಿಂದ
ನನ್ನ ಹೃದಯ ಕರಗತಿದೆ ; ನನ್ನಾತ್ಮ ಬೇಯುತ್ತಿದೆ.
ನನ್ನಾತ್ಮ ಉದಗಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬೆರೆಯುವುದೆಂದಿಗೆ ಎಂಬ ಹಂಬಲ
ನನ್ನದು.

ನೀಲವಾದ ಬೆಟ್ಟಗಳೂ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಣಗೆ ಆಳವಾಗಿರುವ
ತಾವರೆ ಕೊಳಗಳೂ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯ ಕಣ್ಣಿನ ಸೊಬಗು.
ಮೇಘವರ್ಣನಾದ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯು ಗರ್ಜಿಸುವ ಸಮುದ್ರ
ಗಳಿಂದ ಆವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಈ ಭೂಮಿಯ ಒಡೆಯ, ಹಾಗೆಯೇ
ನಗ್ಗದ ಒಡೆಯ. ಅಂಕೆಯೇ ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಭಕ್ತರ ಒಡೆಯ—
ಮತ್ತು ನನ್ನನಿಯು.

ಕೋಗಿಲೆಗಳರಾ ! ಇಂಚರದ ಕೂಗು ನಿಮ್ಮದು. ಕಂದಾವರೆ
ಯಂತಹ ಕಣ್ಣಿನ ಸೊಬಗಿನ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯು ಕಡೆಗೆ ನನ್ನ
ದೂತಿಯರಾಗಿ ಹೋಗಬಾರದೇಕೆ ? ಅದರಿಂದ ನಿಮಗೇನು
ಕಡೆಕು-ಟಾದೀತು ?

ಅವನ ಕನಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನ ಇನ್ನೆ ಪ್ಪು
ದೂರವಿದೆಯೋ ಕಾಣ್ತಲ್ಲಾ ಹೇ ವಿಧಿಯೇ ! ಅಳಿವೆಂದೆ

* ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ (ಪ್ರಚಾರ ಪುಸ್ತಕಮಾಲೆ, ೩೨) : 'ಚಿಲಮಿಲಿ
ಎಂದೋದುವ ಗಿಳಿಗಳರಾ . . .' ಈ ವಚನವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ (ಪುಟ ೫೦).

ಗಳಿರಾ! ಚಕ್ರಪಾಣಿಯಾದ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಕಂಡು
 "ನಿನಗಲದ ದುಃಖದಿಂದ ಸೊರಗುತ್ತಿರುವ ಆ ನಾಯಿ
 ಕಯ್ಯ ದುಃಖದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಳಿಯುಪ್ಪದರ ಮನ್ನ ಕೃಪಾ
 ಸಾಗರನೆಂದು ಹೆಸರತ್ತಿದ ನೀನು ಒಂದು ದನವಾದರೂ ಆಕೆಗೆ
 ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವನ್ನೀಯಬಾರದೇ" ಎಂದು ದನವಾದರೂ ಆಕೆಗೆ
 ಧ್ಯಾನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕೃಪೆಮಾಡಿ. ನೀವು ಹೀಗೆಂದರೂ ಅವನು
 ಉದಾಸೀನನಾದರೆ ನಾನೇನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆನೋ
 ನನಗರಿವಿಲ್ಲ.

ಎಳೆಗಳಿಯೇ! ನಾನು ಸಾಕದವಳಲ್ಲವೇ ನೀನು? ತಂಬೆಲರು
 ತಂಪನೆನಗುವ ಬದಲು ತಾಪವನೆನಗುತಿಹುದು ಅವನನಗಲದ
 ನನಗೆ. ನನಗಾಗಿ ಅವನೆಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಇದನರುಹು.
 "ಅವಳ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನೇ ನನೆಯುತಿರುವೆಯಾ? ಕರುಣೆ
 ಎಂಬುದು ನಿನ್ನ ಗುಣವಲ್ಲವೇ? ಕರುಣೆಯಿರುವುದಾದರೆ
 ಈ ಬಡವಳ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ಕೂರಿಸಬಾರದೇಕೆ? ನಿನ್ನ
 ದಯೆಗೆ ಅವಳು ಪಾತ್ರಳಾಗದಿರಲು ಅವಳು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು
 ಏನೇ ಏನು" ಎಂದು.

ಸ್ವಾಮಿಯೇ! ನಾನು ಕಡುಪಾಪಿ, ನಿಜ. ಆದರೆ ಈಗ "ದಾಪೋ
 ದರಾ, ದಾಪೋದರಾ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ
 ಎದೆ ಉರುಗಿ ಕಂಬನಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಪಾಪಿಯಾದ ನನ್ನ
 ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತು "ನೀನು ಪಾಪಿ" ಎಂದಾದರೂ
 ಹೇಳಿಹೋಗು. ಹಾಗಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣುವಂತಾಗಲಿ.

ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನೀನಿರುವೆ ಎಂದು ಬಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಹೊರಗೂ
 ನೀನಿರುವೆ ಎಂದು ಬಲ್ಲೆ. ಇದನರಿತೂ ನನಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ.
 ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನೆರಡು ಕಂಗಳಿಂದ ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಚಪಲ ನನಗೆ.
 ಇದು ನನ್ನ ಹೃದಯದ ಆಸೆ. ಇದು ತೀರವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ?

ಯಾರಿಗೇನೂ ಇಡಲಾರದವನು ಕೊಡಲಾರದವನು ನಾನು;
 ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿಯಲಾರೆ; ನಿಯಮದಿಂದ ಹೂಗ
 ಳನ್ನು ತಂದು ನಿಯಮವರಿತ ಪೂಜೆಗೈಯಲು ಆಗದವನು;
 ಇದಲ್ಲದೆ ಕಡುಪಾಪಿ ನಾನು. ಆದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು
 ಹಠ ತೊಟ್ಟಿರುವೆನು. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ಮನಸಾರೆ ಬಯ
 ಸುತ್ತಿಹೆನು. ನನ್ನ ಹೃದಯದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವೆನು.
 ನಾನೆಂದು ಕಾಣುವೆನು ನಿನ್ನ, ನನ್ನೊಡೆಯ?

೧೧. ಆಳ್ವಾರರ ಸಂದೇಶ

ಮೇಲೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿರುವ ಹನ್ನೆರಡುಮಂದಿ ಆಳ್ವಾರರ ಜೀವನದ ಕತೆಗಳಿಂದಲೂ ಅವರಿಂದ ರಚಿತವಾದ ಕೃತಿಗಳಿಂದಲೂ ಅವರ ಉಪದೇಶವೇನೆಂಬುದು ಈ ರೀತಿ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗುವುದು: ಆಳ್ವಾರರ ಪಂಥ ಭಕ್ತಿಪಂಥ. ಬುದ್ಧಿಗಿಂತಲೂ ಭಾವಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ. ಬ್ಲಾನಮಾರ್ಗಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗವು ಸುಗಮ. ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡುವುದೇ ಪರಮ ಪುರುಷಾರ್ಥ. ಭಗವಂತನೊಬ್ಬನೇ ಉಪಾಸ್ಯನು. ಈತನಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಭಿಚರಿತ ಭಕ್ತಿ ಇಡಬೇಕು. ದೇವತಾಂತರ ಪರಿತ್ಯಾಗವು ಏಕ ದೇವೋಪಾಸನೆಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ನಾರಾಯಣನೇ ಜಗದಾದಿ ಕಾರಣನು. ಅವನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ನಂನಾರ ಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಜಗತ್ತು ಇವನ ಶರೀರ. ಈ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನು ಇವನೇ. ಚೇತನಾಚೇತನ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವನ ಪ್ರಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಶೇಷಭೂತವಾದವುಗಳು. ಇವನು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೂ, ಅಕ್ಷರನೂ, ಅಮೃತನೂ ಆಗಿರುವನು. ಸತ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯಗಳ ನೆರೆ ಇವನು, ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪನು, ಕಲ್ಯಾಣ ಗುಣ ಪರಿಪೂರ್ಣನು, ಕೃಪಾಪೂರಿತನು. ಕೃಪೆಯೇ ಜಗನ್ನಾತೆಯಾದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ವಕ್ಷಸ್ಥಲ ನಿವಾಸಿಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ. ತನ್ನ ಸೌಶೀಲ್ಯ, ಸೌಲಭ್ಯ, ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಗುಣಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗಾಗಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾದ್ಭವತಾರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಅರ್ಚಾರೂಪಿಯಾಗಿ ಕಲ್ಲು, ಮರ, ಕಂಚು, ಮತ್ತಿತರ ರೋಹ ಪ್ರತಿಮೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಡುತ್ತಾ ಅವರಿಂದ ಅರ್ಚಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವನು. ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ತಂದೆಯಾಗಿಯೂ, ತಾಯಿಯಾಗಿಯೂ, ಸ್ನೇಹಿತನಾಗಿಯೂ, ಒಡೆಯನಾಗಿಯೂ, ಕಾಂತನಾಗಿಯೂ, ಗುರುವಾಗಿಯೂ ಆಯಾ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಜೀವನು ಪರ

ಮಾತೃನ ಸೊತ್ತು ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯದಲ್ಲೆ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾ ಗಿರುವ ಭಗವಂತನು ಚಿತ್ತ ಶುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಮ್ಮೊಳಗೇ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವನು. ಪರಮಾತ್ಮನ ಪಾದಸೇವೆಗಿಂತಲೂ ಬೇರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಕೈಂಕರ್ಯದಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾದೀತು. ಭಗವತ್ಕೈಂಕರ್ಯವೂ ಭಾಗವತ ಕೈಂಕರ್ಯವೂ ಒಂದೇ ಅಂತಸ್ತಿನವು. ಜೀವಾತ್ಮ ಪರಮಾತ್ಮರಿಗೆ ಇರುವ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವು ಪ್ರೇಮ ಸಂಬಂಧ. ಭಗವಂತನ ಸ್ವರೂಪವೇ ಪ್ರೇಮವಾದ್ದರಿಂದ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲೇ ಆತನೊಡನೆ ಸಾಯುಜ್ಯ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ. ವಿಷಯ ಭೋಗಗಳಲ್ಲೆ ಆಶೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಆ ಆಶೆಯನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಬೆಳಸಬೇಕು ; ದೇಹವೇ ಆತ್ಮ ವೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು ; 'ನಾನು' 'ನನ್ನದು' ಎಂಬ ಮಮತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ತೊರೆಯಬೇಕು ; ನಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಫರಾಪೇಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದೆ ಆತನ ಸೇವೆ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತಿಯೇ ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅನುಷ್ಠಾನ. ಭಗವಂತನ ಸೇವೆ ಅಥವಾ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನ. ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ರೂಪವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಆಕಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವನು ಭಕ್ತರಿಗಾಗಿ ರೂಪ ಆಕಾರಗಳನ್ನು ತಾಳುವನು.

ಭಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಪ್ರಪತ್ತಿ ಎಂಬುದು ಸುಲಭ. ಇದು ಚರ ಮೋಪಾಯ. ಇದಕ್ಕೆ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಾಧಿಕಾರಗಳು ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೇ. ಪಂಡಿತ ಪಾಮರರಿಗೆ ಸಮನಾದ ಮಾರ್ಗವಿದು. ಎಷ್ಟು ಪತಿತನಾದರೂ ಪ್ರಪತ್ತಿ ಮಾರ್ಗನಿಷ್ಠ ನಾದರೆ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲನು ; ಕಾಲ ದೇಶ ಅವನಾ ಭೇದಗಳು ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲ. " ನೀನೇ ಶರಣು, ನೀನಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ಗತಿ ಇಲ್ಲ " ಎಂಬ ಮನೋಧರ್ಮವೇ ಪ್ರಪತ್ತಿ ಮನೋಧರ್ಮ, ಇದೇ ಆತ್ಮ ಸಮರ್ಪಣ.

WD 1489-GBPM-3,002-29 5-42

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಪ್ರಚಾರಪುಸ್ತಕಮಾಲೆ

೧. ಬಗೋಳಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರವೇಶ-
ಸಿ. ಎನ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್, ಡಿ. ಎಸ್.ಸಿ.
೨. ನಮಾಜದ ರೋಗ ರುಜಿನಗಳು-
ಬಿ. ಹನುಮಂತರಾವ್, ಎಂ.ಎ.
೩. ತೆರಿಗೆ-ಬಿ. ಆರ್. ಸುಬ್ಬರಾವ್, ಎಂ.ಎ.
೪. ನವರತ್ನಗಳು-ಎಚ್. ಸುಬ್ಬಜೋಯಿಸ್, ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ.
೫. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳು-ಬಿ. ಎನ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಎಂ. ಎ.
೬. ಕುವಾರವ್ಯಾಸ-ಎಸ್. ವಿ. ರಂಗಣ್ಣ, ಎಂ. ಎ.
೭. ಹಂಪೆಯ ಹರಿಹರ-ಡಿ. ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್, ಎಂ.ಎ.
೮. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಕೆ. ವೆಂಕಟರಾಮಪ್ಪ, ಎಂ.ಎ.
೯. ಎದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ವೈಭವ-ಬಿ.ಎ. ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿರಾವ್,
ಎಂ. ಎಸ್.ಸಿ.
೧೦. ಪಂಪ-ತಿ. ನಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ, ಎಂ.ಎ.
೧೧. ಪ್ರಾಣೋಬೋಧನ-ಎ. ನಾರಾಯಣರಾವ್, ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ.
೧೨. ಕನಕುಗಳು-ಎನ್. ಎಸ್. ನಾರಾಯಣಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಎಂ.ಎ.
೧೩. ಮದುವೆ-ನಾ. ಕನ್ನೂರಿ, ಎಂ. ಎ., ಬಿ.ಎಲ್.
೧೪. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿ-ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಸ್ವಾಮಿ, ಎಂ. ಎ.
೧೫. ವಾಯುಗುಣ-ಕೆ. ಶ್ರೀಪಾದ್ರಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್,
ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ., ಎಲ್.ಎಲ್.ಬಿ.
೧೬. ಬೆಳಕು-ಟಿ. ಎಸ್. ಸುಬ್ಬರಾಯ, ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ.
೧೭. ಕರ್ನಾಟಕ ಕಾದಂಬರಿ-ಬಿ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ, ಎಂ.ಎ.
೧೮. ಕಾಳಿದಾಸನ ಕಾವ್ಯಗಳು-ಎಸ್. ರಾಮಚಂದ್ರರಾವ್, ಎಂ.ಎ.
೧೯. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ-
ಪಿ. ಬಿ. ಸತ್ಯಗಿರಿನಾದನ್, ಎಂ.ಎ.
೨೦. ಕಣ್ಣು ಮತ್ತು ಅದರ ರಕ್ಷಣೆ-ಡಿ. ಶಾಮಣ್ಣ,
ಬಿ.ಎ., ಎಂ.ಬಿ.ಬಿ.ಎಸ್.
೨೧. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೆಚ್ಚ-ಎಂ. ಎಚ್. ಗೋಪಾಲ, ಎಂ.ಎ., ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ.
೨೨. ಶಿಶುವಿಹಾರಗಳು-ಸಿ. ರಂಗಾಚಾರ್, ಬಿ. ಎಸ್.ಸಿ., ಎಂ. ಎಡ್.
೨೩. ಸಂಖ್ಯೋದ್ಯಾನ-ಬಿ. ಸೀತಾರಾಮಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಎಂ.ಎ.

[ಭ.ತಿ.ನೋ.]

೨೪. ವಿಡಂಬನ-ಎನ್. ವಿ. ರಂಗಣ್ಣ, ಎಂ.ಎ.

೨೫. ಅಜಂತ ಮತ್ತು ಎರೋಲಿರ-ಡಾ|| ಎಂ. ಎಚ್. ಕೃಷ್ಣ,
ಎಂ.ಎ., ಡಿ.ಲಿಟ

೨೬. ಸಾರಜನಕದ ಮಹತ್ವ-ಎಚ್. ನುಬ್ಬಾಚೋಯಿಸ್, ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ.

೨೭. ಭಾನ-ಎಚ್. ಎರ್. ಹರಿಯಪ್ಪ, ಎಂ.ಎ.

೨೮. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಜಕೀಯ ತತ್ವಗಳು-

ಎಂ. ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯ, ಎಂ.ಎ.

೨೯. ನರ್ವೆಜ್ಜ ಕವಿ-ಎ. ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಎಂ.ಎ.

೩೦. ರಕ್ತ-ಡಿ. ಶಾಮಣ್ಣ, ಬಿ.ಎ., ಎಂ.ಬಿ.ಬಿ.ಎಸ್.

೩೧. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರಬಂಧಗಳು-ಎಸ್. ಮಂಜುನಾಥ್, ಎಂ.ಎ.

೩೨. ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ-ಎನ್. ವಿ. ಪರವೇಶ್ವರಭಟ್ಟ, ಎಂ.ಎ.

೩೩. ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದ ಸ್ವರೂಪ-ಸಿ. ಎನ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅಯ್ಯಂಗಾರ
ಡಿ.ಎನ್.

೩೪. ಋಗ್ವೇದ-ಎಂ. ಎ. ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿ, ಎಂ.ಎ.

೩೫. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ವಾಣಿ-ಎನ್. ವಿ. ರಂಗಣ್ಣ, ಎಂ.ಎ.

೩೬. ಆಳ್ವಾರುಗಳು-ಎಂ. ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯ, ಎಂ.ಎ.

೩೭. ಹಿಂದು ಮುಸ್ಲಿಂ ಸೌಹಾರ್ದವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ ರಾಜರು-

ವಿ. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್, ಎಂ.

೩೮. ಸುಭಾಷಿತ ನಂಗ್ರಹಗಳು-ಎಂ. ಪಿ. ಲಕ್ಷ್ಮೀನೃಸಿಂಹ ಶಾಸ್ತ್ರಿ,
ಎಂ.ಎ.

೧೯೪೨ನೆಯ ಜುಲೈನಿಂದಾಚೆಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಸಾಧಾರಣ
ಪ್ರತಿ ಒಂದಕ್ಕೆ ೩ ಆಣೆ; ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ (೯ ಪುಸ್ತಕ
ಗಳಿಗೆ) ರೂ. ೧-೪-೦. ಉತ್ತಮ ಪ್ರತಿ ಒಂದಕ್ಕೆ
೪ ಆಣೆ; ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ (೯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ)
ರೂ. ೨-೦-೦.

ಸಂಪಾದಕ, ಪ್ರಚಾರಪುಸ್ತಕಮಾಲೆ,

ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಆಫೀಸ್, ಮೈಸೂರು

